

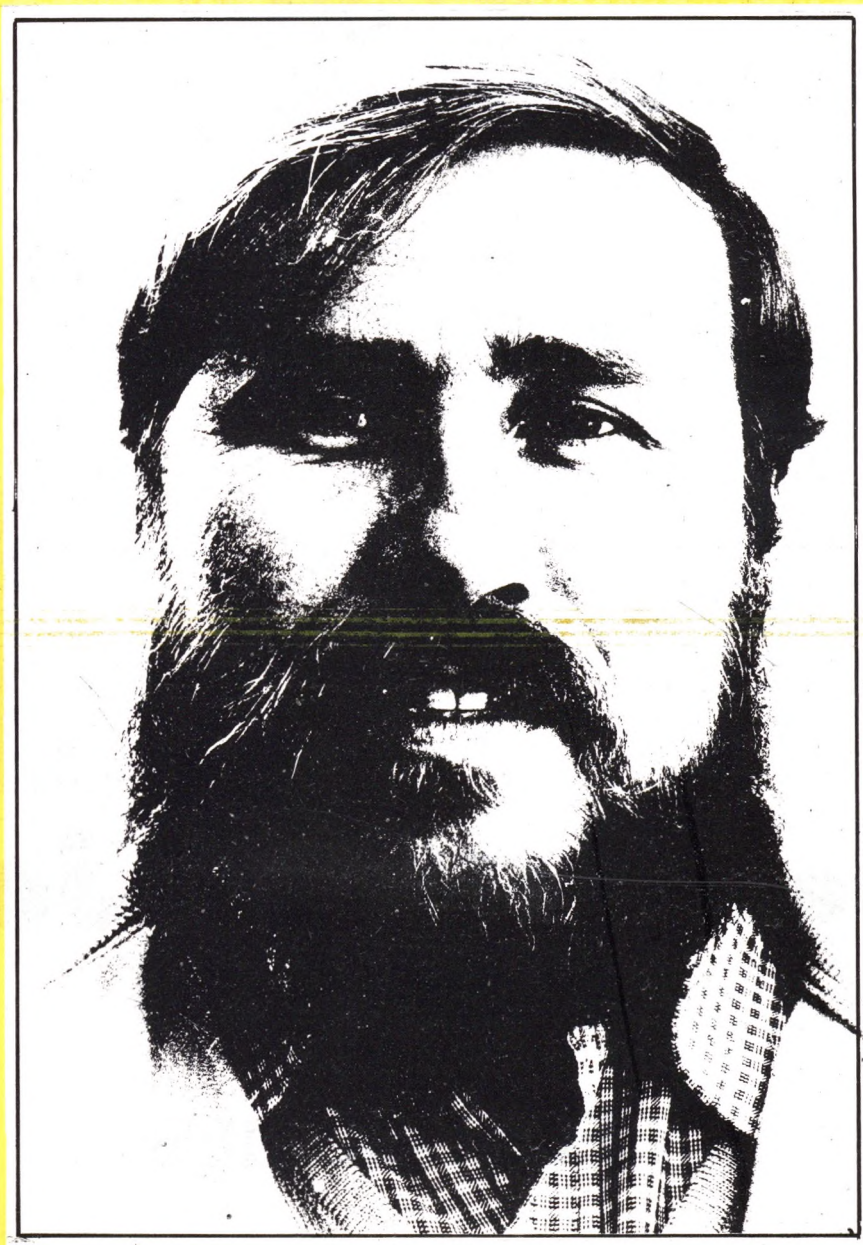
POBLE

REVISTA D'INFORMACIÓ LOCAL

* SARRIÀ - PONT MAJOR *

FEBRER 1981

* N.º 12

NINGÚ NO ENS DONARÀ EL QUE NO ENS HÀGIM
GUANYAT, I EL QUE POGUEM GUANYAR QUE
SIGUI AMB L'ESFORÇ DE TOTS I QUE MAI NINGÚ
ENS PUGUI ACUSAR D'HAVER-HO PERDUT PER
LA INDIFERENCIA D'ALGUNS.

(Just M. Casero, a Poble, mes de setembre)

LA MOSTRA DE TEATRE
DE SARRIÀ
DE DALT

A més d'Auto-Escola, els hi ofereix
TALLER DE REPARACIÓ
per a tota classe d'Automovils

Major, 11 - Telf. 21 25 12
Ctra. Sarrià de Dalt, s/n. - Telf. 20 56 97

SARRIA DE TER

Comercial PUJOL

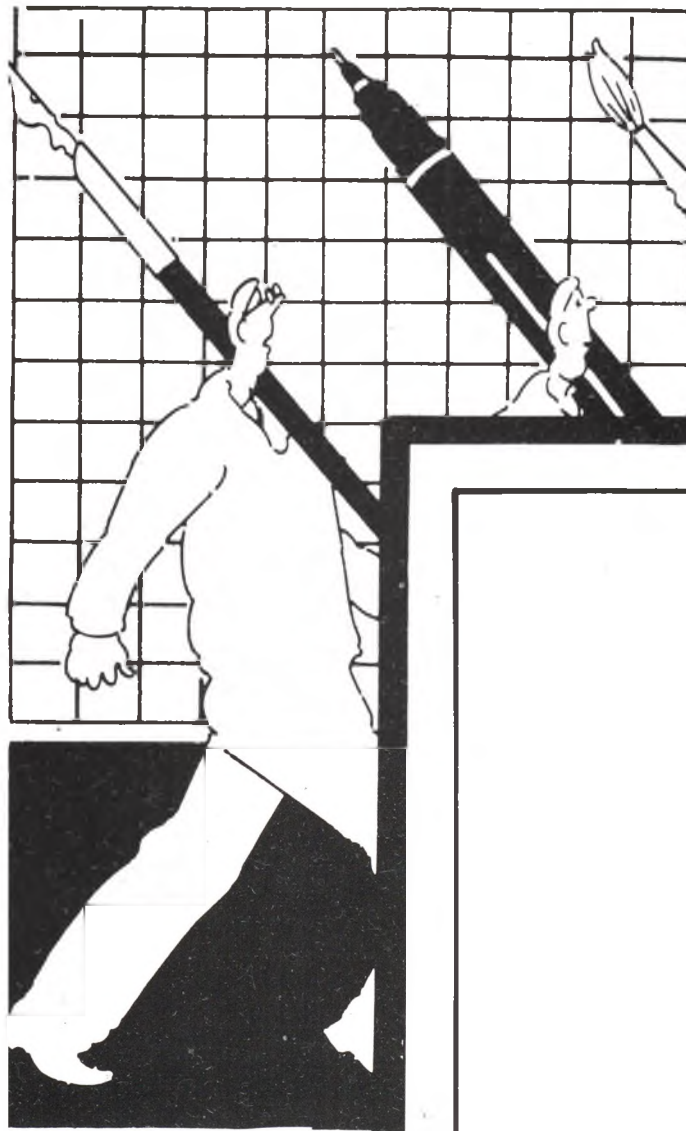
FOTOCOPIES

*PRODUCTES de NETEJA
*PINTURES MARINES
i per a DECORACIÓ
*ESPECIALITAT en
PINTURES ANTIÒXID

tel. 21.56.12

Germans Ensesa n°7
SARRIA DE TER

editorial

JUST M. amic....

Enllà del mar ben treballat
pels bous de sol, endins del blat
quan més perfecta mor la flor
a l'aire lleu, pel gran dolor
d'aquest camí de la mirada
se'n va la tranquil.la tarda.

(Salvador Espriu)

S'ha adormit ja la tranquil.la tarda. Darrera les paraules del poeta, quan el jorn ha esdevingut assolellat i lluminós, s'han fet fugisseres les últimes hores de la tarda encalmada. Més tard, en la foscor solitària de la nit, ens hem retrobat desolats amb el teu record.

Just M. Casero. En les ombres perdudes i en el silenci de la nit, sentim odi. Odi vers nosaltres mateixos, perquè ha estat massa dèbil i massa curt el temps que hem tingut per a estimar-te, s'han escolat massa depressa els moments de combatre plegats, instants massa voladissos per a valorar-te.

No hem pogut, amic Just, ni per un instant deturar el temps per a retrobar-nos, per analitzar de nou la nostra lluita, les nostres coses, les petites cabòries que dia darrera dia hem compartit tots plegats.

Al teu entorn, Just M., vam fins i tot engrescar-nos a endegar aquestes lleus i febles lletres de POBLE. Lletres i paraules que amb la més bona voluntat i desinteressat afany fem arribar cada mes a la nostra gran família.

Des d'ací, ens restarà per sempre el teu gran missatge: l'esperança. L'esperança de viure, de veure com són al capdevall les coses, de veure com l'horitzó de l'esdevenidor no ens espanta, perquè sempre tindrem molt clar, com ho tingueres tu, el que és la lluita. Una lluita, però, sense precedents, entre els humils, entre la gent de poble.

Malgrat s'hagi adormit ja la tranquil.la tarda, només ens resta donar-te grans mercès per haver estat, amic Just M., capdavanter entre tots nosaltres. Just M. amic...., sempre et tindrem presents.

DIRECCIÓ

Consell d'Edició

REDACCIÓ

Narcís Casassa
Fidel Rincón
Narcís Baix
Josep Cros
Quim Rodríguez
Nicolau Pichardo
Josep Bou
Assumpció Vila
Joan Pallas
Josep Brugada
Raimunda Coll
Maties Martí

EDITEN

Unió Esportiva Sarrià
A.V. Pla de l'Horta
A.V. Sarrià de Dalt
A.V. Sarrià de Ter
A.V. Pont Major
Consell Municipal de Sarrià

COORDINACIÓ

Guillem Ramos i Cata

COL.LABORADORS

José A. Soler
Rosa Mari Marcos
Josep Casas

IMPRESSIÓ

Impremta Pagès
Tipografia-Offset
Tel. 42 01 07 - Anglès
Diposit Legal: Gi. n.º 2-1980

La Revista POBLE agraeix a totes les Entitats, tant socials com comercials, il·lur col.laboració.- No es fa responsable de les opinions del seus col.laboradors

EN LA MORT DE JUST MANUEL CASERO

El Consell Municipal de Sarrià de Ter, reunint en sessió extraordinària amb motiu de la mort del seu President, Just Manuel Casero i Madrid, ha acordat per unanimitat la convocatòria d'un acte per tal de retre-li homenatge públic, a la vegada que s'acordava concedir-li el títol de "SARRIANENC D'HONOR".

El Consell ha acordat també adreçar-se a la seva vídua, M.ª Mercè Gumbau i família, per fer-li arribar l'expressió de sentiment de dolor i solidaritat que en aquests moments es viu a Sarrià, i molt especialment la de tots aquells que hem col·laborat amb en Just.

Finalment, el Consell va decidir fer pública la següent nota, així com convocar a tots els sarrianencs a l'acte d'enterrament del President del Consell que tingué lloc a l'Església dels Salesians de Pont Major.

"EN LA MORT DE JUST MANUEL CASERO, PRESIDENT DEL CONSELL MUNICIPAL DE SARRIÀ DE TER":

Caldrà que passi un cert temps perquè tots plegats ens adonem de la veritable dimensió que té la mort de Just Manuel Casero. Les primeres reflexions del Consell de Sarrià no podien ser altra cosa que prendre consciència que la pèrdua del nostre President, de l'Alcalde de Sarrià, deixa un buit difícil d'omplir. La seva presència al davant d'aquest Consell des del mateix moment de la seva creació ha estat un estímul i una guia en el camí de la recuperació de la identitat política i legal de Sarrià.

La seva mort arriba en el moment en què el camí iniciat fa un any i mig, permet de veure en la llunyania el nostre objectiu. Un camí que dissortadament tindrem que recórrer ara sense el nostre President, el primer President de la recuperació institucional del nostre poble.

No oblidarem els seus consells, ni la seva estratègia, sabem el que hem de fer. "Cal la restitució històrica de la greuja soferta per Sarrià", ho havia dit sempre: primer la restitució, després l'aplicació de la fórmula política més adient per al nostre poble.

Mentre, havíem fet tots junts el fosc treball de començar a caminar, de sentar les bases que ens permetran arribar a l'objectiu final.

Per una incomprendible decisió de la vida, en Just, el nostre President, no podrà recollir els fruits del seu treball a Sarrià. El nostre millor homenatge ha de ser el de finalitzar amb èxit el camí emprès amb en Just. La seva il·lusió, la del poble de Sarrià i la nostra ens hi obliguen.

Sarrià de Ter, a 31 de Gener del 1981.
EL CONSELL MUNICIPAL

Centenars de sarrianencs participarem, aplegats amb dos mil amics més, a l'enterrament de Just M. Casero, que va tenir lloc el propi diumenge, 1 de febrer. La presència de tants i tants sarrianencs a l'acte no s'explica només dient que Just Casero era el President del Consell Municipal de Sarrià, sinó que cal aprofundir més en el fet i arribar a la conclusió de que el company Just havia aconseguit connectar amb la gent de Sarrià, que havia sabut fer-se imprescindible en la vida quotidiana, en el treball i la lluita per la recuperació municipal del nostre poble. Havia sabut fer-se apreciar per tots. S'havia convertit en un Sarrianenc més.

I això, per una persona que no era de Sarrià, que ni tan sols vivia a Sarrià, té una importància cabdal. Nosaltres, els seus companys socialistes de Sarrià, estem orgullosos de tot el que Just Casero va fer pel nostre poble, per la seva completa dedicació a les tasques que el seu càrrec de President del Consell li comportaven, per la seva comprensió del problema de Sarrià, per la seva identificació amb la vida interna del poble. Tot això l'havia fet mereixedor del reconeixement de tots els veïns.

El company Just no va defraudar les esperances que els socialistes havíem depositat en ell. Sabíem que arribaria a comprendre la personalitat de Sarrià, ell, que havent nascut lluny de Catalunya era un defensor incansable de les llibertats de la nostra terra, tenia que entendre necessàriament la problemàtica del nostre poble

I no tan sols ho va entendre, sinó que ho assumí com a cosa seva, com el primer dels sarrianencs. Poc va tardar a guanyar-se la gent. La seva manera de fer, la capacitat de diàleg, la seva participació en totes les expressions de la vitalitat del nostre poble li feren merèixer tot el respecte i agraïment, que ara, en aquests moments en que restem orfes del nostre alcalde i company, li volem fer homenatge.

Just Casero ha estat un exemple per a tots, i molt especialment pels seus companys. Ha participat en l'etapa més dura del procés de recuperació de la personalitat política de Sarrià. En Just no podrà estar present el dia que Sarrià recuperi allò que mai hauria d'haver perdut: el seu Ajuntament. Però el seu record, les seves paraules i consells, la seva estratègia de treball silenciosos, sense abandonar mai el nord de la reivindicació popular de SARRIÀ POBLE! serà permanent en l'actuació dels seus companys socialistes de Sarrià, fins aquell dia que es torni a proclamar la sobirania dels sarrianencs i la seva independència administrativa

El seu compromís, és el nostre compromís.

GRUP SOCIALISTA
DE SARRIÀ

BIOGRAFIA DE JUST MANUEL CASERO

5-VI-1946 Neix a Abrantes (Portugal), on la seva família s'ha traslladat acabada la guerra i on el seu pare treballa de masover. Just serà el segon d'una colla de cinc germans.

1949 La família torna per uns mesos a Extremadura.

Maig 1950 Es traslladen a Catalunya i s'instal·len a Figueres on hi viu un germà del pare d'en Just. Aquest, treballa primer a RENFE i després a la fàbrica d'olis Bosch.

La seva condició d'immigrant que es catalanitza ràpidament marcarà el seu pensament polític i sovint al·ludirà a aquest fet per a donar més suport al seu nacionalisme rigorós.

Fins 1957 Passa la seva infància a Figueres on va a l'Escola Sant Antoni d'Auxili Social. Just destaca aviat en els estudis durant els quals rebé una educació marcadament cristiana i estigué sota la influència del capellà del col·legi, qui l'infongué el desig d'iniciar la carrera eclesiàstica.

1957 Entra al Seminari de Girona en el qual restarà 9 anys, cursant fins a primer de teologia. La seva etapa al seminari gironí influirà decisivament en la seva vida, no solament per la seva formació cultural ans també com a determinant del seu cristianisme practicant i de la seva catalanitat profunda.

1964 Mor a Figueres el seu pare. Aquell estiu va a treballar de paleta a la costa per ajudar econòmicament a la família.

1966 Surt del Seminari de Girona, on ha romàs un temps més, per tal que el seu germà gran pugui tornar del servei militar acollint-se als drets de família numerosa.

Treballa un temps d'administratiu. Comença a escriure a "Vida Parroquial" de Figueres. Entra a treballar de locutor a Ràdio Popular de Figueres on col·labora amb Jaume Guillemet i Jordi Vallmajó.

Col·labora també a "L'Emporda".

Per aquestes dates funda amb un grup d'amics "L'esplai" en el Casino Menestral, grup que deixa per a dedicar-se a jugar a futbol i escriure les cròniques esportives a Vida Parroquial. Es converteix també en un dels animadors del barri del Bon Pastor de Figueres, on du a terme diverses activitats amb els gitans.

Ja de ben jove comença a moure's en els dos camps que tipificaren la seva acció ciutadana: el periodisme i els problemes socials, camps que ell sovint unificarà en el seu treball, com demostren els seus reportatges i articles.

1967 Entra a fer el Servei militar. Campament a Sant Climent i després a Figueres.

Participa en el grup de teatre Tespis i més tard en el T.E.I. Inicia el seu treball a les colònies de vacances, en les quals és cap de colònia.

1968 Coneix a Maria Mercè Gumbau, que ha entrat de locutora a Ràdio Popular el setembre de 1968. Es posen a festejar l'estiu de 1969.

1969 Veu a viure a Girona, per a guanyar-se la vida, ja que a Figueres no pot subsistir amb el sou de Ràdio Popular. Treballa al Servei de Colònies a la tarda —on seguirà fins el 1972— i els matins

entra a DECSA, Pont Major, a treballar manualment a la pedrera. S'instal·la a una pensió a Girona.

1970 Entra d'administratiu a l'empresa de construcció UNEPSA. Segueix les col·laboracions que havia iniciat l'any anterior a Tele-Exprés. Entra a Presència, i escriu també per Serra D'Or i Oriflama.

És un any d'estreta relació amb Narcís Aragó i el grup de Presència.

Just Casero serà un dels homes clau de la "Presència" combatent, que seria finalment prohibida. I precisament la tasca que hi feia sempre tingué un caire eminentment social. Els seus treballs solien referir-se als marginats, als barris, als desvalguts, a la immigració.

En Just tingué una consciència de classe molt arrelada; consciència que apareixia en totes les seves activitats polítiques i intel·lectuals.

1971 Es casa amb Mercè Gumbau. D'aquest matrimoni nasqueren dos fills, Bernat i Roger que actualment tenen 9 i 6 anys.

Segueix treballant amb el Servei de Colònies i és un dels creadors de l'Associació de Pares de la Guarderia Nazaret. Fa un temps de corresponsal de "El Poble Andorrà", quan aquest apareix. Treballa amb Aragó, Guillemet i Pujades en l'original del que serà "Girona Gris i Negre" publicat el 1972.

Casero fou un lluitador incansable, que es passà la vida creant i organitzant associacions i plataformes des de les quals promovia la protesta social i política a la dictadura i defensava els drets populars. En aquest sentit, Just es passà la vida denunciant injustícies i corrupcions.

1974 Entra a Convergència Socialista de Catalunya. Participa en la creació i acte fundacional de l'Assamblea de Catalunya de les comarques Gironines.

La seva inquietut social i la catalanitat que havia expressat tantes vegades des de l'exercici periodístic troben el seu marc d'actuació en el partit socialista, que ofería en el seus principis bàsics a defensa de tot allò que havia estat la raó de la seva activitat cívica i periodística fins aquell moment.

1976 El dia 8 de febrer, participant en una manifestació a Barcelona exigint llibertat, amnistia i Estatut d'Autonomia, un tret de la policia -una pilota de goma— li ferí greument l'ull dret, del qual perdé la visió en un 90%.

Pel setembre pren part en el Míting de Llibertat celebrat a Girona el dia 23. Per aquestes dades participa en l'organització de l'Associació de Veïns del Pont Major.

Pel desembre participa en el Congrés fundacional del Partit Socialista de Catalunya (C).

Malgrat l'accident en que perdé l'ull, Just Casero esdevindrà un dels més actius militants socialistes de les comarques gironines, tot i que no deixarà en cap moment el periodisme ni l'acció en organitzacions ciutadanes diverses. Desseguida tindrà responsabilitats executives en el partit socialista a les comarques de Girona, essent responsable gairebé fins al final de la seva vida de la secretaria de sectorials.

1977 Forma part de la Comissió Executiva del PSC a Girona. Participa activament a la campanya electoral del Juny de 1977. S'afilia a la Unió General de Treballadors, essent elegit delegat de la seva empresa UNEPSA.

Organitza i esdevé gerent del Servei de Documentació Socialista, en el qual desenvolupa especialment l'àrea de Sanitat fins a presentar l'alternativa sanitària a les comarques gironines. A partir d'aquest treball arriba a un coneixement molt directe de la problemàtica sanitària, cosa que li permeté, més tard, actuar intensament en la reforma de l'Hospital de Santa Caterina i dels altres centres dependents de la Diputació.

1978 Pel Juliol assisteix com a delegat de la formació del Partit dels Socialistes a Catalunya (PSC-PSOE) i passa a ser responsable de la Secretaria de Sectorials a les comarques gironines.

Juntament amb Pius Pujades inicien la tasca de creació i fundació d'un diari català a Girona. Com sempre havia fet, Just s'abocà a la tasca d'organitzar la Cooperativa "Papyrus" i a crear les estructures econòmiques i socials del diari. Acostumat a lluitar per a causés difícils sempre mantingué l'entusiasme i la convicció de que el diari es podrà fer, tot i que molts en dubtaren i fins li aconsellaven que ho deixés. Finalment el diari es creà i cal atribuir a la seva acció personal un alt percentatge de paternitat del que avui és el periòdic català de les comarques gironines.

Per la tardor deixa l'empres UNEPSA i passa a ser el gerent del PUNT·DIARI, que edita el seu número de promoció.

1979 Quant surt el diari, passa a ser-ne col·laborador quotidià.

Participa a les eleccions legislatives i en les municipals surt elegit regidor de Girona.

És designat pel partit per a representar-lo com a portant-veu socialista a la Diputació, passant a presidir la Comissió de Sanitat i Serveis Socials.

En aquesta etapa final de les diputacions tingué una destacada intervenció en defensa de la desaparició d'unes institucions que han de donar pas a l'estructuració de la Generalitat. Un dels seus darrers discursos esdevé un document polític que defineix amb exactitud el seu pensament sobre la construcció nacional de Catalunya.

És nomenat President del Consell Municipal de Sarrià, amb la voluntat de cobrir provisionalment

l'alcaldia fins el dia en que l'independència sigui recuperada.

Des d'aquest càrrec protagonitzarà una identificació total amb els problemes sarriencs i serà l'incansable moderador i sintetitzador de posicions socials i polítiques diverses, realitzant una tasca, malgrat la precarietat de mitjans, que serà valorada pels seus conciutadans fins el punt d'haver-se convertit en l'amic de tots, respectat i considerat per a tots.

1980 Escriu diàriament la seva columna "Quiosc" al PUNT·DIARI que té un ressó remarcable. En el "Quiosc" Just demostrà una vegada més el seu talent d'escriptor, capaç de parlar de tot, de fer d'una nimietat una peça literària.

Du a terme nombroses activitats a Sarrià de Ter, endegant amb eficàcia la suplència del consistori. Com a responsable de l'Hospital de Santa Caterina i del Psiquiàtric de Salt, participa activament en els projectes de reforma d'aquests centres, per a reestructurar tots els serveis de sanitat depenents d'aquella institució.

Pel juliol és delegat gironí al II Congrés del Partit dels Socialistes de Catalunya i elegit novament per a l'executiva de les comarques gironines. L'enfermetat el sorprén en plena activitat i a finals de novembre es posa al llit per curar el que sembla una hepatitis.

Un dia abans de Nadal els metges comproven en una intervenció quirúrgica que el seu cas és irreversible.

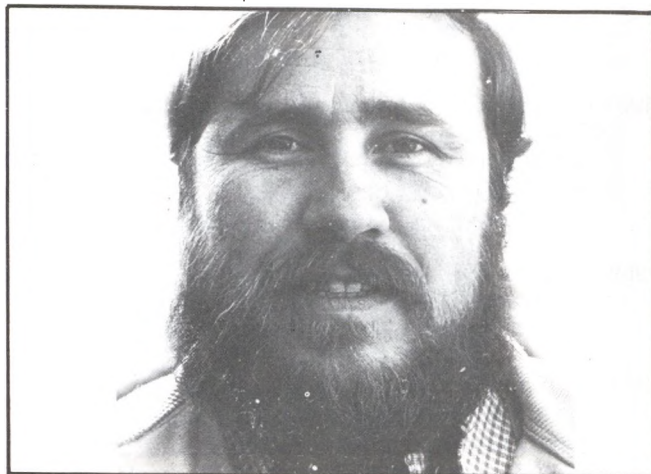
Pocs dies després coneix la gravetat del seu estat i reacciona amb una fermesa admirable.

1981 Fins als darrers moments manté una lucidesa corprenedora, assumint amb senzillesa i serenitat el seu estat gravíssim i la seva mort propera.

L'exemple dels darrers dies ha estat admirable. Tots els qui van visitar-lo a l'Hospital van restar sorpresos de la seva humanitat impressionant, del seu rigor i enteresa davant la tragèdia que s'apropava.

Una vegada més el seu comportament ha estat poc corrent, revelador d'una personalitat formidable.

Catòlic practicant de tota la vida, ha viscut la seva malaltia cristianament. En Just M. Casero, ens deixa el seu exemple, intel·lectual, ciutadà, socialista. Ens deixa també els seus escrits, que caldrà rellegir i altres d'inèdits que caldrà publicar. Però per damunt fins i tot de la seva obra, remarcable i significativa, ens deixa el record de la seva humanitat entrançable, de la seva amistat que no oblidarem mai.

SOLIDARITAT I COL.LABORACIO

Els esdeveniments s'han desenvolupat a un ritme tal, que han desbordat la capacitat d'assimilació davant del dolor i la tristor.

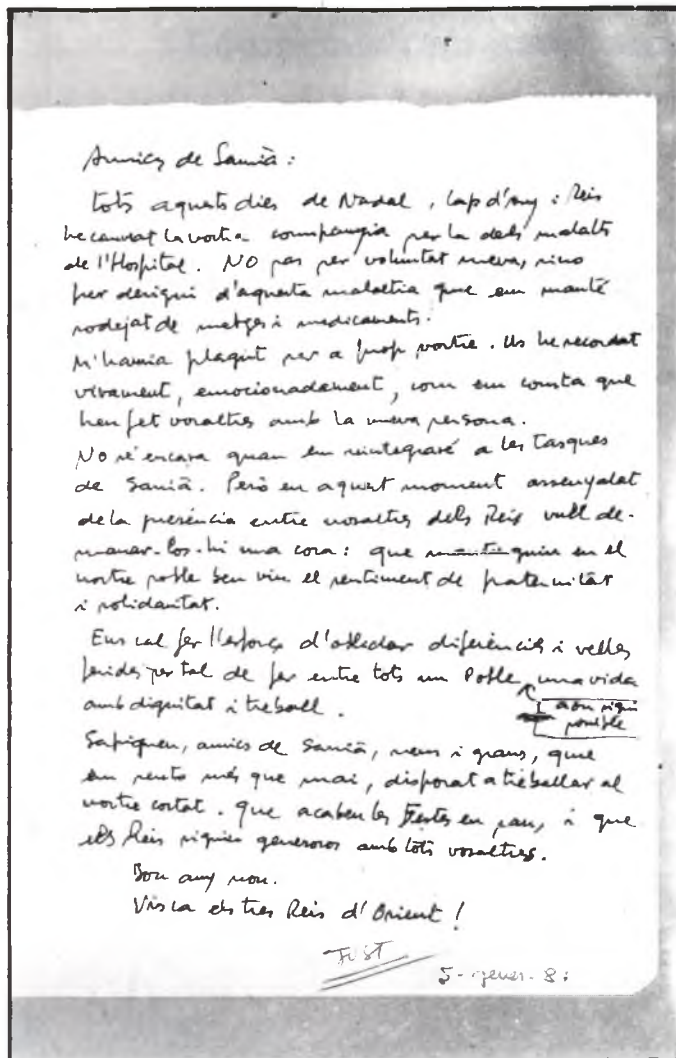
Encara no fa tres mesos, ningú sospitava res. Avui en Just M. Casero ja no és entre nosaltres. Una ràpida enfermetat l'ha apartat de la vida com a home, espós, pare i com a gestor d'un Sarrià de futur més solidari entre sí en via de recuperació de la seva independència administrativa

Els seus familiars i amics l'han plorat, els seus coneguts ho han sentit profundament i al poble s'ha creat un buit de responsabilitat al que les autoritats municipals de Girona donaran aviat una resposta.

Les mostres públiques de viu dolor i la nostàlgia de la seva presència han marcat la pauta de la seva evocació humana en les dades posteriors a l'òbit, però abans de que el temps ens esborri el seu record, abans de que s'esvaeixi l'emoció, abans de tot això, i per sempre, hem d'aprendre la seva lliçó de convivència, el tarannà lliberal que l'impulsava i la tolerància amb que copsava les crítiques

És necessari a l'hora de fer balanç de la seva obra, mirant-ho des del caire de Sarrià, de treure'n profit en les pautes de conducta i les normes d'actuació futures. Ell deia: que n'és de difícil de trobar el punt just entre desacord i menyspreu. Que n'és de difícil ser crític, però ser respectuós. Que n'és de difícil discrepar, però no negar se a col.laborar.

Aquest podria ser el seu llegat més preciós, una invitació a la superació de l'egoïsme, de la frustració, la insolidaritat, la crítica fàcil. La qual cosa no vol dir servilisme ni inhibició davant la injustícia. S'ha d'exigir i criticar, però sense que falti l'esperit de col.laboració i la flexibilitat necessària que facin possible els acords que comporten la solució i l'entesa. I aquestes no són paraules vanes per a fer una frase, sinó una justa resposta a una realitat que ens ho demana, donat l'estructura de Sarrià

No hi ha dubte de que hi ha una mentalitat de poble tot l'àmbit de Sarrià que es manifesta cap enfora, però internament hi ha crisi de solidaritat, que només es pot superar amb la col.laboració des dels nuclis i amb el reconeixement dels traços diferencials i de les necessitats reals des del Consell.

Després de la desaparició d'en Casero hi ha hagut a Sarrià un examen de consciència que ha tingut unes conclusions comprensibles, però inhibidores. Hi ha gent a qui els sap greu haver tingut discrepàncies amb en Just. Esperem que aquesta nostàlgia afluixi, doncs estem assistint a un procés en el qual totes les opinions contribuiran a una concepció més real de poble, però s'ha de conjugar aquesta dialèctica amb fets i actituds més solidàries.

I és que no hi ha cap argument millor que un bon bagatge de fets recolzant la raó o no de les demandes, idea que expressa la dita castellana: "A Dios rogando y con el mazo dando".

Així doncs, aquesta és la lliçó que la vida, obra i mort d'en Just ens ofereix. Res millor per fer-li justícia que fer del seu llegat la senyera de la forma d'actuar en pro d'aquest Sarrià més solidari i amb un més gran esperit de col.laboració

**electricitat i
mecànica de l'automòbil**

pont major

c. tenerife, 2 - telèfon 21 64 30
girona

BAR-RESTAURANT

CASA PILAR

* * *

Carrer Pont Major, 124 - GIRONA

BB
Libreta de ahorro del
BANCO DE BILBAO

*¡un mayor
rendimiento!*
*¡una máxima
seguridad!*

BB
BANCO DE BILBAO
Desde 1857

Aprobado por el Banco de España con el nº 17894

**servicio
total**

Plana Infantil

Va ser una de les redaccions escollides per representar a l'escola en un concurs a celebrar a Girona. El tema fou únic per a tots, sota el títol:

"COM VEIEM NOSALTRES EL FUTUR"

Jo sóc un xicot de vuitè curs que m'agrada amb bogeria l'electricitat. Per això he inventat una màquina electrònica del futur: es fa girar l'agulla allà on vols que et transporti, a l'any que vulguis. L'he posat a l'any 2.100. Apreto el botó vermell i flax! ja hi sóc!

Amics, vaig quedar embadalit només es veien cotxes a propulsió, robots per aquí, robots per allà... tot a propulsió. Les cases eren blanques i punxegudes. Una família em feia senyes veient que era forani, sobretot pel vestir. Ens vam entendre perquè parlàvem en català. Totes les portes de la casa eren automàtiques. Els robots criats corrien amb rodes sense fer fressa quan els cridaven.

Tot era comoditat, les persones no havien de treballar gens. Tot ho feien els robots. Pels carrers, la guàrdia municipal també eren robots i vigilaven el tràfec dels cotxes-cohet.

No hi mancava la televisió, només faltaria! Una gran pantalla manada a distància, amb més de 30 canals diferents, tots eren en català i s'hi feien pel·lícules del 1980 a 1990

Els nens, a més d'anar a estudi, tenien uns jocs fenomenals: cohets supersònics que se'ls construïen ells mateixos, volaven per tot el pis d'aquí d'allà. Un vailet més gran em va ensenyar a construir un robot; no sabeu quin enrenou amb els fils... però me'n vaig sortit.

Feia tot el que jo volia, només mancava que enraonés. Tenia unes petites llumetes que si encenia les vermelles volia dir "sí" i les blaves "no". Més tard, el cap de família em convidà amb el cotxe cohet; anàvem molt depressa quan de sobte un guàrdia-robot ens atura i ja ens posa la multa de 500 pascuons, que era la moneda amb què es pagava. Després de tot vaig anar veient la ciutat de racó a racó

Cap al tard em vaig acomiadar d'ells. Torno a donar-la volta a l'agulla al 1981, sense deixar-me el robot que havia construït

A casa, la mare em va dir on havia estat tot aquell temps, jo no li vaig dir perquè igualment no s'ho hauria cregut! Després em va veure el robot i em va dir d'on l'havia tret, jo li vaig dir que l'havia fet jo (era veritat), però sense dir el lloc. Se'n va anar tot rumiant. El robot m'espallà la màquina del temps. Vaig pensar que en podria fer un altre però mai més me n'he recordat.

Es igual! El fet és que he passat una aventura meravellosa!

JOAQUIM SERRET i MIR
8.è d'E.G.B. Escola "Montserrat"

Una de les classes d'Història de Catalunya, fou per parlar i investigar sobre Guifré el Pilós, el primer comte de Barcelona, ja independent. El situem l'any 870 de la nostra era.

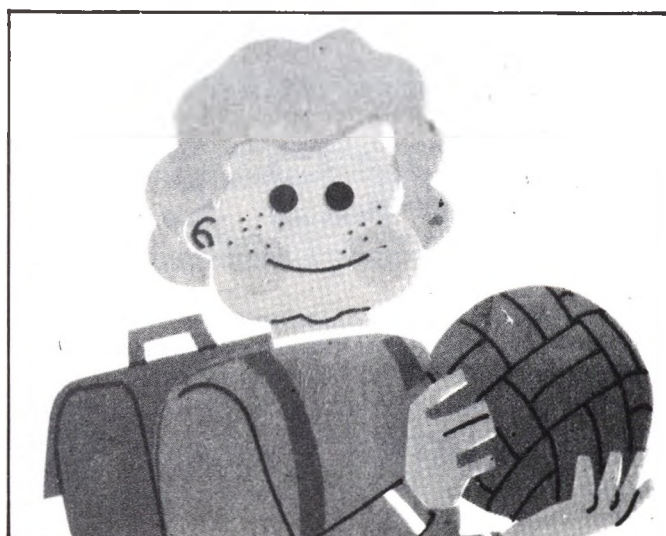
Més que tot vàrem analitzar la llegenda de l'escut de Catalunya: les quatre barres de sang, de la seva ferida. Tot això és una llegenda. A. Rovira i Virgili ens demostra que és una llegenda en la seva Història de Catalunya.

Però un dels exercicis era també saber que és una llegenda: aquests relats que són més meravellosos que verídics i que solen ser tramesos de paraula. Calia cercar algun tipus de llegenda. Describim aquesta prou coneguda:

Aquesta és una llegenda que va passar a Sarrià: ja fa molts anys hi havia una parella que s'estimaven molt i cada nit el noi anava a veure a la noia travessant el riu per un fràgil pont. Però un dia va haver-hi una gran tempesta i el riu va créixer molt i se'n va emportar el petit pont. La noia esperava impacient, ja que l'endemà s'havien de casar. En veure que no venia el promès de Sarrià va cridar al dimoni. La noia li va dir que li donaria l'ànima si aconseguia fer arribar al seu xicot. El dimoni acceptà la proposta i va dir: "si abans de les dotze de la nit he pogut construir un pont em quedaré amb la teva ànima i sinó, ho deixarem tal com està". Així va quedar el pacte. El dimoni va cridar a tots els seus dimonis servents i varen començar a construir el pont. Els dimonis anaven a la Moïna, a Figueres, a Banyoles i altres llocs llunyans a cercar les pedres per fer el pont. La noia, en veure que el pont progressava tan depressa, es va espantar, ja que mai s'havia cregut que el dimoni ho pogués realitzar, i va resar a la Mare de Déu perquè l'ajudés

Quan estaven a punt de tocar les dotze, només mancava posar la pedra principal i el dimonitot rebifat i content s'anava a posar, però en aquells instants van tocar les dotze i el dimoni quedà amb un pam de nas i ple de ràbia. Estava tan enfadat que va llençar la gegantesca pedra amb tanta força que va anar a petar a St. Julià de Ramis, i avui dia es pot veure la que en diuen "la pedra".

JOSEP M. CERVIA i COSTA
8.è d'E.G.B. escola "Montserrat"

LAS BRUJAS

Llovía y tronaba a más no poder. El viento silbaba de tal manera que golpeaba puertas y ventanas. Fue una de esas noches en las que no hay luna. Era una noche apagada y oscura.

Era ya muy tarde y, acabados los deberes, me dispuse a buscar entre los viejos libros de papá que se encontraban en el desván. Entre tantos me atrajo la atención uno de antiguas leyendas. No sabía si leerlo, porque a decir verdad sólo con ver en el dorso su gran título que decía con letras enormes: "LAS BRUJAS" sentí algo anormal que no sé explicar.

Por un momento estuve un poco nerviosa y lo más rápido que pude pasé a la primera página. El primer capítulo decía que existían las "brujas" y que sólo aparecían cuanto te encontrabas sola, sin compañía.

¡Buf! tuve suerte porque tenía al lado a mi muñeca de trapo "NONOT"

El segundo y último capítulo explicaba cómo eran las brujas, como era su aspecto, cómo vestían... Ya no me interesaba, así que dejé el libro, cogí a "Nonot" y fui a la cocina a beber un vaso de leche con la intención de calmar mis nervios.

Sentí como chirriaba una puerta, miré a mi alrededor, me dije a mí misma: ¡no creo en brujas!

"Nonot" me abrazó fuertemente, me miraba con sus ojos estáticos. De pronto apareció en el comedor una extraña mujer.

Aquella mujer tenía el cabello como una fregona, ojeras como dos puentes, una boca que parecía un platillo volante y una cara de tristeza que inspiraba confianza.

Yo, como mi muñeca, me quedé sin habla, sin aliento. Me sentía trastornada sin saber qué debía hacer o decir. Por fin, ella rompió aquel silencio, aquel extraño y monótono silencio. Y dijo:

Soy una bruja.

Aquellas palabras retumbaron en la habitación e hicieron cambiar aquel ambiente que nos envolvía. Lloraba y reía a la vez al igual que "Nonot".

Después de mucho vacilar di un paso hacia al frente y dije:

Me llamo Rosa Mari, esta es "Nonot" y usted ¿cómo se llama?

Nada

"Nonot" no tenía otra alternativa que callar y escuchar aquella apagada y aburrida conversación.

¿Quiere un vaso de leche? Me atreví a preguntar.

¿Por qué no? Me sentará bien.

Nos sentamos las tres, enseguida las palabras y la conversación nos salieron como por arte de magia.

"Nonot" y yo contemplábamos con qué ansiedad bebía aquel vaso de leche. Después de aquella corta charla llegó la despedida.

No tenía nada para darle, así que le ofrecí aquel viejo libro del antiguo desván que no acabé de leer, pero después de conocer a NODA ya supe con claridad lo que el libro decía. Ella muy agradecida, se lo quedó.

Desapareció en la oscuridad como una estrella fugaz, quedándome yo completamente sola. Bueno con mi queridísima muñeca.

En ese instante cesó de llover.

Dio la casualidad que papá y mamá llegaron. Un poco nerviosa subí a mi habitación. Creí conveniente que no me vieran despierta a aquellas horas de la noche.

Así que me puse el pijama lo más rápido que pude y junto con Nonot me metí en la cama haciendo creer a mamá que estábamos dormidas. Subió, entró y me besó tiernamente en la frente, como de costumbre.

"Nonot" y yo decidimos mantener en secreto todo lo que nos sucedió aquella noche, aquella maravillosa noche.

¡Espero que vosotros los mantendréis en secreto también ¿verdad?.

ROSA MARI MARCOS 14 años

ARROS A SARRIA

*La història de l'arròs
que per Sant Esteve a Sarrià
es va preparar, jo us vull explicar.*

*Al carrer davant la Font
un gran foc es preparà
amb llenya de soca de bruc
que per fer bullir la paella
millor no n'hi ha.*

*En el condiment molta
gent col.laborà,
no vull pas aquí el seu
nom donar
perquè propaganda no vull
fer, però sí que us diré
que pollaires, carnissers i peixaters,
amb el millor que tenien
varen obsequiar.
Tot això posat sota la batuta
d'un cuiner molt anomenat,
la gran paella començà.*

*Quan l'arròs fa la "bull-bull"
en Josep, el cuiner, va exclamar,
tot tastant el fum: ¡l'arròs està
a punt, tothom a menjar!*

*Mare de Déu, quin esvalot
es va aixecar!
Tothom volia arròs.
L'arròs es va acabar.
Cinc-cents plats es repartiren
i encara en va faltar.
Els que no en poderen menjar
que ens perdonin,
ja que els que el repartiem
tampoc en vàrem poder testar.*

*Pa de Celrà, vi de l'Empordà
i taronges per postres, en varen
sobrar.*

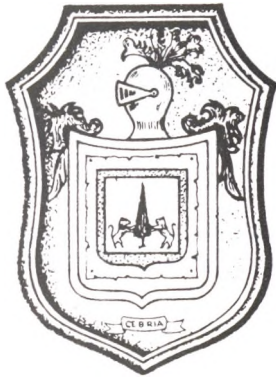
*Es tocaren balls i sardanes,
i tothom ballava i saltava,
i quan el vespre arribà
tot contents dèiem:
"Fins l'any vinent,
que millor festa celebrarem"*

*I si amb les falles que hi va
haver, algú ho vol solucionar,
ben rebut a la colla serà.*

*Que fer l'arrossada
és cosa de germanor
i si remanem la
paella entre tots
l'arròs millor sortirà*

JOSEP CASAS

Panaderia
Pastisseria

Cebriá

Pont Major, 35
Tel. 207235
GIRONA

peruqueria
ANGELA

àngela blázquez i boya

plaça tomàs borau, n.º 4 baixos
telèfon 21 84 08 - pont major - girona

Banca Catalana
creu que qui ha treballat
tota una vida
mereix més rendiment
dels seus estalvis.

ESTALVI
3ª EDAT

BANCA CATALANA

Informe

LA MOSTRA DE TEATRE DE SARRIÀ DE DALT

FIDEL RINCON

Corria la primavera de 1975 quan va començar aquesta aventura teatral que s'ha transformat en una fita d'obligada referència en els ambients de teatre de les Comarques Gironines. Nou grups varen respondre a la crida de l'incipient "Faula" de Sarrià de Dalt. L'èxit de l'empresa va assegurar altres edicions i va propiciar un enlairament de l'aïllament dels elencs amateurs que feien teatre aleshores. Després de la primera Mostra s'han succeït altres trobades a Banyoles, Olot, Tossa, etc, i la mateixa Diputació ha propiciat ja dos cicles.

La premsa i ràdio de Girona van fer-se ressó d'aquest esdeveniment i durant varies setmanes Sarrià va ser notícia a les Comarques. D'altra banda va fer-se un desplegament publicitari no només a nivell de cartells murals escampats generosament per la província, sinó amb l'edició d'un folletó que recollia l'història de cada grup i d'altres dades d'interès, a part del corresponent programa de mà entregat amb l'entrada. Aquest model publicitari ha servit de prototipus a les següents edicions.

El que mai es va pretendre era fer un concurs en el que hi hagués un guanyador, encara que sí ha existit un jurat que ha valorat, després de cada obra, el millor de cada grup, del que es feia especial menció a la jornada de clausura. Aquest traç no competitiu ha estat l'element aglutinant dels grups, ja que de no ser així hagués estat molt difícil no provocar les suspicàcies darrera els veredictes donant uns guanyadors.

Els vint-i-sis grups que han donat vida i forma al certamen mai han percebut compensació econòmica, la qual circumstància, donat els temps que corren, avala el poder de convocatòria de la Mostra. Malgrat tot, l'accés dels actors de qualsevol grup a les representacions ha estat garantitzat amb un carnet de gratuïtat, intentant

propiciar trobades que donessin ambient a les vetllades del dissabte que han tingut per marc el teatre del Centre Parroquial. I a fe que ho hem aconseguit, ja que han estat moltes les matinades que acabada la representació de torn, es formaven tertúlies on no hi faltava la referència crítica, la lloança i la xispa d'humor que provocava el que veíem vist.

Segons el que hem dit, resulta obvi suposar que el públic ha estat sempre compost majoritàriament per gent de teatre, i que la incidència de la Mostra en el poble de Sarrià no ha estat el que ens hagués agradat. Però tampoc s'ha de carregar en el deure de l'organització aquest fet, donat que aquest espectacle no compta amb masses adeptes per raons que ara seria prolix enumerar. I no sols a Sarrià, sinó en general.

I resulta obligat en aquesta valoració de la Mostra fer una referència al Centre Parroquial, el teatre del qual ha estat el marc físic que ha acollit les tres edicions, i que s'ha transformat en un element identificatiu més. El Centre, com a entitat, va començar essent col·laborador d'aquests cicles, juntament amb "Faula". Després s'ha produït un allunyament per raons estranyes al mateix teatre i que ha posat en perill el desenvolupament de la Mostra. Per sort no s'ha plasmat la ruptura i amb alguna dificultat s'ha aconseguit un compromís que garanteix la continuïtat del Centre en l'esquema estructural.

Aquest és, a grans trets, un apunt d'història d'intencions fetes realitat al nostre poble i al servei del teatre de les nostres comarques. El nou capítol està a punt de començar. El dia 7 de març, les veus dels espectadors emmudiran, les bateries projectaran la seva llum sobre la tela i una vegada més ressonarà aquest crit de guerra de l'escena del nostre nòbel Benavente: "He aquí el tinglado de la antiga farsa..."

EL CINC D'ABRIL DEL 1975

Quan a la nit del 5 d'abril de 1975 el "Grup Proscènium" de Girona, posava en escena "VOLPONE", de Ben Jonson, en l'apertura de la "I Mostra" quedaven al darrera moltes hores de treball, entrevistes, reunions i assaigs. Però allà hi havia el tot Girona teatral sota el marc i l'ambient que s'havia gestat a Sarrià.

El jurat estava format pel senyor Ignaci Bonin, director del Institut de Girona, Emília Xargay, Domènec Fita, Màrius Soler, Joaquim Vilanova, Julià Cutiller i Jordi Cañigüeral, que valoraven després de cada actuació el millor de cada grup.

Els grups inscrits foren nou i va ésser una veritable mostra d'obres, donat que hi va haver farses, teatre social i existencial, drama, etc.

El dia 31 de maig el "Grup Escènic Cellerenc" va posar fi a la "Mostra" i el 7 de juny es va celebrar una animada vetllada de clausura en la que es va fer menció de les distincions valorades pel jurat i foren repartits uns obsequis a cada grup i actor. Es celebrà també una taula rodona en la que es va perfilar la "II Mostra" intentant

donar-li un caire més didàctic de cara als grups. I s'acabà amb un refrigeri de confraternitat que forjaren els llaços oberts durant el certamen.

L'obsequi era una reproducció metàl·lica d'un model creat per l'escultor Julià Cutiller. Es tractava d'una mà oberta abarcant una màscara representativa del teatre. Aquest motiu artístic ha passat a ésser símbol de totes les Mostres i del mateix Grup "Faula".

UNA MOSTRA MÉS DIDÀCTICA

Del 5 de febrer al 9 d'abril del 1977 es celebrà la II Mostra, es va respondre a la petició feta pels grups de donar-li un caràcter més didàctic. Es va comptar amb tres professors del Institut del Teatre de Barcelona i professionals de reconeguda solvència artística. S'obrí el certamen amb una conferència de Jordi Puigserver, escenògraf. Prèviament, el 5 de març, havia parlat també Ferran Planella, director teatral.

Cal ressaltar que el programa s'alterà. En principi estava anunciat el grup del P.P.F. de Caldes de Malavella pel dia 19 de febrer i va haver de substituir-se per l'Agrupació Teatral Juvenil de l'Associació de Caps de Família de Bescanó amb l'obra "L'amor venia en taxi", de Rafel Anglada. Una altra alteració la va produir els darrers espeternecs de la censura que no autoritzà "El canto del fanteche lusitano" de P. Weiss, pel Grup Coturns de Girona. Així doncs, de les sets representacions previstes només se'n varen fer sis i les tres conferències.

A aquesta Mostra va participar-hi el dia 2 d'abril un grup teatral del Patronat de Pares de Família de Sarrià de Ter amb l'obra "Francine", de M. Oretti.

A part de les ressenyes a la ràdio i a la premsa, durant aquesta Mostra va funcionar un butlletí de la mateixa organització, d'edició setmanal. Es tractava de "Mostra-2" que recollia les incidències de la setmana anterior; crítiques en els diaris de l'obra representada, anècdotes, informacions d'última hora i un espai d'humor. Tot relacionat amb el teatre. El jurat d'aquest any estava integrat per un membre de cadascun dels grups participants i es seguia la mateixa mecànica valoratòria, però sense donar valor a la competitivitat.

A la vetllada de clausura va tornar a ensumar-se una millora per fer a la següent edició: un fòrum després de cada representació.

EL GRUP ESCÈNIC

F A U L A

del Centre Parroquial de Sarrià de Dalt

Presenta l'obra de l'Eduard Criado

F A N G

Per donar una petita idea de l'obra que avui presentem, tot seguit transcrivim unes ratlles de l'autocrítica de l'obra del propi autor:

"FANG" no és una comèdia amb cabrioles. Tampoc no hi veureu cap joc "pirandellinià". "Fang" és una comèdia senzilla en tres actes. En el primer s'hi exposen personatges i situacions, hi ha agudització del problema en el segon i, en el tercer —anava a dir el desenllaç, però no— en el tercer hi veureu... el retorn a la normalitat...

... El tema de la comèdia es basa, com veureu, en els darrers i tràgics aiguats del Vallès, perquè foren ells els que suggeriren "Fang". Però si em burxeu us diré que també, sense els aiguats, hauria sorgit aquesta comèdia. Sempre n'hi ha de fang...

... Si em preguntéssiu si "Fang" és una comèdia realista, respondria que sí. D'un realisme crític. Si se'm demanés si és inconformista, també respondria afirmativament. I si a algú se li ocorregués dir que es tracta de teatre social li diria que el teatre, avui, ha de reflectir les coses de la societat d'aquest temps —sigui bo, sigui dolent— que ens ha tocat viure. Encara que ens faci coïssor, encara que ens dolgui...

Per això creiem que tant avui com l'any dels aiguats, aquesta obra està en plena vigència i, vet aquí que us l'oferim, i després dieu-nos si és veritat o no que, sempre n'hi ha de fang, per més crític que sigui el sequeral.

**CENTRE PARROQUIAL
SARRIÀ DE DALT**

TEATRE FÒRUM

L'ÚLTIM FORAT

COL·LECTIU GRUP FAULA

Transcripció literària:

F. Rincón, R. Amich, J. M.ª Mera, Ll. Aymerich

"L'últim forat", peça ideada i escrita pel grup, que avui s'estrena, tot i que cada escena fou gestada al cim de l'escenari partint d'uns supòsits mínims sobre els que l'actor creava el seu propi personatge, improvisant diàleg i acció. Aquest treball fou recopilat i literàriament transcrit. Així fou com sorgí Vilapringa de Dalt. Vilapringa de Dalt era un poble normal amb la seva gent, les seves cases, el seu cementiri i el seu Ajuntament. Vilapringa de Dalt tenia els seus problemes com qualsevol altre municipi que es va desenvolupant: tot es quedava petit. Heus aquí que un dia en aquest Vilapringa de Dalt, que hi sobraven els "vius", el cementiri també es va quedar petit.

Però allò que podia haver suposat una tragèdia per un altre lloc, ací va quedar reduït a un senzill problema que havia d'afrontar l'Ajuntament. I el va afrontar, i el va discutir. El va resoldre? Doncs... això ja ho veurem al final.

Aquest és el petit començament de la història de Vilapringa de Dalt que us oferim a Sarrià d'Idem.

Entre el 7 d'abril de 1979 i el 9 de juny es celebraren les deu representacions de la III Mostra. L'edició es va obrir amb "Fastos Infernals", de M. de Ghelderode, per el T.E. Sant Marçal de Girona, obra polèmica que va comoure certs ambients per algunes escenes irreverents.

S'ha d'assenyalar que hi va haver coincidència en el títol d'una obra, però només en el títol: "L'Arlequí de Paper" de Sant Feliu de Guíxols presentava "Antígona" de J. Anouilh i el "Teatre del Pigall" "Antígona" de Sòfocles. El curiós del cas és que aquest últim grup va alterar el seu programa i es va presentar amb "Recordant una dona" de Víctor Català.

Darrera de cada representació es celebrava un fòrum, el desenvolupament del qual va ser molt irregular al llarg de les deu setmanes.

Com a notes a afegir s'ha d'apuntar que es va mantenir l'estructura i funcionament del jurat, i es consolidà la Mostra potenciada per l'Agrupació Teatral de les Comarques Gironines.

EL TEATRE A SARRIÀ DE DALT.

L'afecció al Teatre a Sarrià de Dalt data de l'any 1955, per iniciativa de l'animador i fundador Mn. Isidre Molar. Es va fer conèixer per primera vegada el dia de Sant Josep de l'any següent amb el nom de "JOVENTUT I ALEGRIA" i representà la coneguda i anomenada obra "EL LLAÇ ETERN" a la qual seguiren tota una sèrie d'actuacions amb obres diverses com "LA CASA DE LOS LOCOS" "LAS GRANDES FORTUNAS" "PASTOR Y BORREGO"

A partir d'aquestes actuacions el Grup es fa conèixer a d'altres pobles de la província, amb la representació sobre llurs escenaris de les recordades obres: "EL MISTERI DE FONT ROMEU" i "EL MISTERI DEL BOSC". Una primera etapa de gran il·lusió i afecció al teatre.

L'afecció anava creixent amb la participació del jovent i esdevenia un Grup ben compacte i manifest per les seves representacions al llarg de la província, amb l'escenificació de "L'AMOR TÉ COPS AMAGATS" "LA TIA DE SITGES" "EL VAGO" "UN PAS EN FALS" i moltes altres, i l'aplaudiment i admiració del públic assistent. Fou l'etapa en la qual culmina l'afecció i el gran interès en pro del teatre.

L'any 1965 fou una època de transició. Es representen, a d'altres "MAGNESIA" "L'ÀNIMA EN PENA"..., fins arribar a l'any 1972 que amb la representació dels "Pastorets" es revifà el caliu del nostre teatre, i es posa en escena "ELS MILIONS DE L'ONCLE" i acabà amb l'èxit rotund de "TERRA BAIXA" la qual, per manca de local adient, es representà en un escenari improvisat a l'aire lliure.

L'any 1975 apareix "Faula" que continua la tradició teatral de Sarrià de Dalt. A més a més de les seves actuacions a la Mostra, ha participat en els cicles de la Diputació i de "La Caixa" portant el seu treball a pobles com Ripoll, Banyoles, Tossa, Verges, Riudellots de la Selva, Celrà, etc. Entre el seu repertori, a part de les obres de les ressenyes que il·lustren aquest escrit, estan "Els Pastorets", "La Mosqueta" de Ruzzante i "Terra Baixa" de Guimerà.

El seu director es Lluís Aymerich ben apoiat per Josep M.ª Mera i un grup d'entusiastes, entre els que no podem oblidar a Paquita Auguet, Tino Massó, Neus Saurina, Issa Ramos, Maira Aymerich, Esteve Pineda, Joan Sunyer, Anna Turbau, Salvador Ribas, Manel Riera i una llarga llista de col·laboradors.

REPRESENTACIONS

- 5 - 2 - 77 Conferència a càrrec d'en JORDI TEIXIDOR (autor teatral).
- 12 - 2 - 77 Noces de petits burgesos, de B. Brecht, pel Grup Espontani d'Olot.
- 19 - 2 - 77 Balada de los 3 Inocentes, de P. M. Herrera, per P. P. F. de Caldes de Malavella.
- 26 - 2 - 77 El retaule del flautista, de J. Teixidor, pel Grup Faula de Sarrià de Dalt.
- 5 - 3 - 77 Conferència a càrrec d'en PERE PLANELLA (director teatral).
- 12 - 3 - 77 Allò que tal vegada s'esdevingué, de J. Olivé, per Elenç Santperenc, de Sant Pere Pescador.
- 18 - 3 - 77 El canto del Fantoche Lusitano, de Peter Weiss, per Coturns de Girona.
- 26 - 3 - 77 Cel·la 44, de F. Fornosa, per la Gespa de Palamos.
- 2 - 4 - 77 Francine, de M. Oretti, per P. P. de Família de Sarrià de Ter.
- 9 - 4 - 77 Conferència a càrrec de FABIÀ PUIGSERVER (escenògraf).

IV MOSTRA DE TEATRE

7 MARÇ AL 23 DE MAIG DEL 1981

- 7-III-81 T.E. Sant Marçal "HOP SINYOR", de M. Ghelderode.
- 14-III-81 Joventut de Breda "CRIM I SILENCI", de Josep C. Tàpies.
- 21-III-81 La Carota de Torroella "POTI-POTI" Muntatge Col·lectiu
- 28-III-81 Màscara "HOMES I NO", de M. de Pedrojo.
- 4-IV-81 L'Auca de C.E. Montclar de Sant Feliu de Guíxols "JOCS D'INFANTS", de Víctor Ruiz Iriarte.
- 11-IV-81 L'Arlequí de Paper de Sant Feliu de Guíxols "ÉS PERILLÓS FER-SE ESPERAR", de Josep M.ª Espinàs.
- 25-IV-81 Faula de Sarrià de Dalt "LES ARRELS", de Arnold Wesker.
- 2-V-81 Espontani d'Olot "LA MOSQUETA", de Ruzzante.
- 9-V-81 Teatre d'Art de Banyoles "ULTIMA CINTA DE KRAPP" de Samuel Becket.
- 16-V-81 La Gespa de Palamós "LA CIUTAT DE MAHAGONNI", de Bertol Brecht.

Entrevista

EN LLUIS AYMERICH ENS PARLA DE LA "MOSTRA"

La notícia és aquesta: a partir del 7 de març, Sarrià de Dalt torna a ser la capital del teatre amateur provincial amb motiu de la celebració de la IV MOSTRA DE TEATRE. Durant deu setmanes les veus dels clàssics i els autors d'avantguarda ressonaran en el teatre del Centre Parroquial, sota el denominador d'una llengua i una cultura comú. El català serà el lligam entre personatges, idees, situacions, actors i públic.

Però nosaltres hem volgut anar més enllà de la notícia i ningú millor que en Lluís Aymerich per descabdellar el món que envolta aquest certamen tan sarrianenc. No en va Lluís va ser un dels fundadors de "Faula" grup organitzador de la Mostra des del seus inicis

— Com va néixer Faula?

— Com una resposta a l'afició teatral que sentíem, sense excloure unes certes ganes de diversió i un interès per la cultural. D'altra banda, el teatre és un vehicle de relació social, la qual cosa convenia a les nostres necessitats de comunicació amb el poble.

— Té "Faula" antecedents a Sarrià de Dalt?

— Sí, en l'època de Mn. Isidre, entre la dècada dels 50 i 60 hi va haver un grup que es deia "Joventut i Alegria". I més recentment amb Mn. Domènec va començar a relançar-se el teatre mitjançant "Els Pastorets" i "Terra Baixa".

Mentre Lluís desglosa la seva història teatral anem veient un àlbum de fotografies del tema en les que apareix de senyor, bufó, poderós, humil.... Aquestes actituds ens suggereixen la següent pregunta:

— Què busques en el teatre?

— Un desfogament després del treball quotidià i fer quelcom que no sigui per una retribució material.

— Recordes quina va ser la primera obra que va representar "Faula"?

— La recordo amb tots els detalls: "Faig" de Criado.

— La trajectòria del grup segueix alguna tendència teatral?

— No, hem anat escollint diferents autors, tractant d'acomodar la nostra forma d'actuar als diversos estils.

En Lluís s'estén en consideracions sobre les obres que el grup ha presentat mentre remou els socs que es formen a la llar situada en front nostre. Se sent el timbre de la porta i en un moment la sala s'omple de gent de

teatre, de components de "Faula", que amb molt d'afany venen preparant la IV MOSTRA des de fa uns mesos.

— Com va néixer la Mostra?

— Al mateix temps que "Faula" i com una necessitat per conèixer el que feien altres grups en actiu. En definitiva per aprendre.

— Com es veu la Mostra a les Comarques Gironines?

— Els grups integrats a l'Agrupació Teatral de les Comarques Gironines l'han assumit plenament. Jo crec que valoren el fet de que va ser el primer certamen del seu estil, a part de la Mostra Infantil que feien els de Palamós.

Els components de "Faula" que ens acompanyen corroboren aquestes paraules d'en Lluís, que incideix en que la comprensió dels grups estimula als organitzadors. I afageix:

— El cost econòmic sí que és difícil cobrir-lo. Ens mantenim amb subvencions de la Diputació, Ajuntament, Caixa i en una petita part amb les entrades de les representacions.

7-IV-79 TEI SANT MARÇAL
"FASTOS INFERNALS"

14-IV-79 TALLER GIRONÍ DE TEATRE CATALÀ
"LA DAMA ENAMORADA"

21-IV-79 RENAIXENÇA-76
"EL FUM ASSOLAT"

28-IV-79 L'ARLEQUÍ DE PAPER
"ANTÍGONA"

5-V-79 GRUP TOSSENC
"AQUESTA NIT TANQUEM"

12-V-79 GRUP FAULÀ
"L'ÚLTIM FORAT"

19-V-79 TEATRE DEL PIGALL
"ANTÍGONA"

26-V-79 LA GESPA
"FERRAN V"

2-VI-79 SARAU
"EL DRAC, LES FADES I ALTRES HISTÒRIES"

9-VI-79 ESPONTANI
Muntatge sobre textos d'August Strimberg

— **Com respon la gent de Sarrià de Dalt?**

— No sol venir molta gent del poble a les representacions. Però no és només problema de Sarrià de Dalt, sinó de la crisi de públic en aquest espectacle, que en el nostre país es crònica.

— **Creus que el teatre ha de reflexar els gustos de la gent o és possible una certa educació cultural mitjançant el teatre?**

— S'ha de conjugar les dues facetes i tractar d'oferir al públic lo millor dintre les seves preferències.

— **Creus que la Mostra és realment representativa del teatre de les comarques gironines?**

— És clar que sí. De sempre han vingut els grups que més activament treballen.

En efecte, podem testificar com a seguidors de "Faula" i del teatre, que els grups importants han tingut un tracte deferent vers la Mostra. I la seva presència a Sarrià ha estat un fet cada dos anys. En aquesta quarta edició tornarem a veure La Gespa de Palamós, Màscara de Girona i Espontani d'Olot, per citar tres elencs de prestigi, juntament amb altres que en aquest moment tenen una dedicació regular.

— Realment la formació de l'Agrupació Teatral va significar un enlirament en l'aïllament amb que afrontàvem la nostra tasca. Per mitjà seu la Diputació ha promogut ja dos cicles per tota les comarques i s'han celebrat un parell de cursets de tècnica teatral.

— **Ja que parles de guanys positius del teatre, s' fossis responsable de la seva pràctica i promoció a Sarrià què faries?**

— Principalment transformar-lo en activitat de col·leg i al mateix temps organitzar representacions teatrals amb regularitat i a baix preu, que anessin fomentant l'afició.

— I aquest és el pensament teatral d'un home de 36 anys, pare de família i sarrianenc convençut, que opina així de les institucions del poble:

— **Unió Esportiva Sarrià?**

— Una idea encertada encara que el seu desenvolupament no correspon amb el projecte original.

— **Consell Municipal?**

— Voldria que em preguntessis per l'Ajuntament de Sarrià i no per un Consell.

— **Associacions de Veïns?**

— Necessàries, encara que a vegades massa polititzades

— **Centre Parroquial?**

— Podria fer una bona tasca, però...

— **Sarrià Poble?**

— Una realitat no reconeguda per l'administració i per la que hem de lluitar.

FIDEL RINCON

Consell Municipal

EL PLA D'URBANISME DE SARRIÀ: CAP EL FUTUR ARRANJANT EL PASSAT

Hem d'agrair a l'Antoni Roura l'expressió de la seva opinió respecte a la nostra política urbanística. Es amb actituds com aquesta, responsable i constructiva, que aconseguirem fer un treball i un arranament del nostre poble al gust de la majoria de la gent. La resposta ens servira per aclarir diversos punts de la complexa política urbanística que manem a Sarrià. Si no escrivim més sovint a la revista és degut al perill de fer-nos pesats amb un monòleg massa extens. Igualment com ho hem fet als Vinyers i a La Rasa a demanda de l'AA.VV., és preferible una explicació pública en una xerrada per sectors: a qualsevol demanda nosaltres hi serem presents.

Abans de començar pel mateix pla d'urbanisme cal deixar clar, encara una vegada més, que la Conselleria d'Urbanisme no segueix cap indicació expressa de l'Ajuntament de Girona, ni de cap grup polític en concret. Les directrius d'urbanisme, tan si fan referència al Pla General, com si fan referència a prioritats en els pressupostos són completament autònoms de Girona i solament l'assessorament tècnic i administratiu, així com la legislació final dels nostres acords, són competents de l'Ajuntament de Girona. Vol dir això que la distribució d'espais verds, equipaments i vials del nou Pla General han estat a voltes traçats directament per nosaltres, a voltes traçats amb unes directrius més generals que anteriorment havíem donat a l'equip tècnic encarregat de l'adaptació del Pla. Vol dir això que durant quatre reunions i molt més contactes amb aquest equip tècnic hem perfilat de dalt a baix, fins el nostre acord, el conjunt del Pla General. Vol dir també que la prioritat en executar les obres la donem nosaltres en absolut. L'única negociació amb l'Ajuntament de Girona la constitueix el pressupost, però de cap manera la distribució del mateix a Sarrià.

Parlant més concretament del Pla d'Urbanisme i aclarint quines alternatives eren les que el Consell havia tingut com a preferents, cal dir que la nostra proposta es troba en l'alternativa de que, en certa manera, era la

proposta oficial de l'Ajuntament de Girona. Les altres propostes eren modificacions de la proposta presentada per tal d'oferir un ventall d'opcions a discussió. La proposta va ser dibuixada a mà a Sarrià i consultada i acceptada per l'equip tècnic de l'Ajuntament de Girona. En resum, la nostra proposta declararà com a sòl urbà els sectors que ja són començats a urbanitzar dins la nostra idea de facilitar primer, i obligar després, la construcció d'aquests espais per obtenir una compactació dels casc urbà. Aquesta línia tendent a trobar una estructura de poble, actua contra l'especulació de sòl i rendabilitza els nostres serveis generals.

Al costat de la concreció del nostre sòl urbà hi vàrem definir la de sòl urbanitzable programat, actuant sobre el pla de l'Horta des dels Vinyers fins a la Ctra. de Sarrià de Dalt. Per evitar duplicitat de serveis generals i pensant amb un centre de gravetat urbà influït pel nucli de Sant Julià de Ramis, vàrem dissenyar una ampla zona d'equipaments al costat dels Vinyers, però a l'altra banda de l'accés; raons per trobar terrenys d'aquella magnitud també ens ho indicaven. El sòl industrial es considerava com a urbà en la seva majoria, a excepció del camp dels socs i del terreny entre la màquina de paper TH. i l'accés a l'autopista que varen ser deixats, després d'estudiar 3 o 4 alternatives, com a sòl industrial urbanitzable programat. Els terrenys entre la zona d'equipaments generals i Sant Julià es varen definir com a zona urbanitzable no programada. Aquest fou l'esquema englobat dins l'alternativa D presentada al públic per discussió, segons l'article 125.

Posteriorment al període d'informació pública vàrem començar a estudiar el traçat de vials, alineacions i espais verds del poble, els de caràcter general i els afectats per les zones urbanes, doncs, dins les zones d'espai urbanitzable programat serà el pla Parcial qui les definirà.

Així doncs, varem reservar una zona verda al riu de 20.700 M², una de 3.000 m² i una altra de 2.220 m² al Firal, una de 10.200 m² a La Rasa i una de 1.800 m² i altres espais dedicats a equipaments socials en els Vinyers.

Hem dissenyat l'estructura viària de Sarrià tinguent compte l'arranjament semafòric de l'autovia i del futur traçat perifèric de l'autobús, entroncant amb Sant Julià de Ramis. S'ha traçat el vial dels horts del riu, els vials de La Rasa, els dels Vinyers i els generals de l'Horta, doncs els altres hauran de ser-ho a partir del Pla Parcial. Diem també que s'ha tractat un nou gran vial pel mig del Pla de l'Horta paral·lel a la via i un altre perpendicular a aquell que comunica l'Horta amb el carrer Josep Flores.

Posteriorment a la definició de vials hem procedit a la d'intensitats d'edificació. S'ha treballat per guardar l'estructura de poble evitant alçades i densitats que donen creixements desmesurats, que no permeten la integració dels nous habitants i que trenquen així la xarxa de comunicació d'un poble, convertint-lo en un barri impersonal. A l'engròs i comptant una edificabilitat màxima, Sarrià podrà tenir 10.000 habitants d'aquí molts anys. Un nombre gens desmesurat per l'espai ocupat. D'aquesta manera s'ha concretat una edificabilitat de planta baixa i dos pisos a tota la zona de Sarrià de Baix, planta i pis a un espai a La Rasa, i blocs d'apartaments en un altre espai també a La Rasa i planta i pis als Vinyers. També s'ha definit una zona de tolerància vivenda-indústria.

Responent més concretament si l'espai entre el trèbol de l'enllaç d'autopista és zona verda, veurem que en l'alternativa D presentada (en la que s'hi engloba la nostra proposta, recordem-ho) aquest espai és qualificat com a urbà.

Creiem que amb això hem donat una idea global del projecte d'adaptació del Pla General al qual ens sentim plenament identificats, pensant de que serà una bona eina per arranjar Sarrià en el que sigui possible dins els esquemes que tantes vegades hem expressat. No creiem, finalment, que la nostra proposta comporti especulació de terrenys perquè en llur aplicació hi ha suficients mesures de pressió per incidir vers la construcció dels solaris disponibles.

És cert que en tots els articles on hem fet un anàlisi de la problemàtica urbanística de Sarrià hem cercat de veure quins varen ser els defectes de l'antic Consistori per tal d'evitar de caure-hi. No voldríem pas, però, que aquests anàlisi fossin interpretats com si a l'anterior Consistori hi hagués hagut incapacitat personal dels regidors; lluny d'això.

Els errors de l'anterior Consistori, que no son errors sinó oblids i manca de gestió, no creiem que es deuen a les persones que el compasaven. Quan parlem de manca de directrius, manca d'eines urbanístiques, manca de projectes d'infraestructura, recordem sempre les dificultats pressupostàries de l'Ajuntament, la manca gairebé durant un decenni d'un Secretari competent, la manca d'un equip tècnic al costat. Afegim-hi també que la major part de la gestió de l'anterior Ajuntament es tenia de fer cap els serveis d'escombraries i d'aigua, la qual cosa retallava la quantitat d'hores que es podien dedicar a altres gestions.

Amb això hem volgut insinuar i ho diem ara, que l'estructura de gestió de l'anterior Consistori era molt

diferent a la de l'actual Consell i que és aquesta diferència d'estructura la que permet treballar d'una altra manera. Aquesta ha estat una raó de pes que tenim molt en compte en el Consell a l'hora de parlar del futur del Consistori de Sarrià.

És cert que la diferència no és gens petita. Al Consell no ens hem preocupat d'una manera profunda de les escombraries, ni de les aigües, ni dels serveis administratius. Ens dediquem directament a serveis públics, cultura, direcció urbanística i a govern local. Podem dir que la nostra gestió és més de direcció que no pas d'administració. Ens servim dels equips jurídics, de l'equip tècnic i de la intervenció de Girona. Pressupostàriament tenim dret a tenir el mateix endeutament que l'Ajuntament de Girona, i si l'anterior Ajuntament de Sarrià tenia un endeutament de menys del 3% del seu pressupost, l'Ajuntament de Girona, i nosaltres per tant, supera el 25%. Aquest fet es tradueix directament en l'obtenció d'una capacitat inversora i maniobra mai aconseguida per un Ajuntament de les nostres característiques.

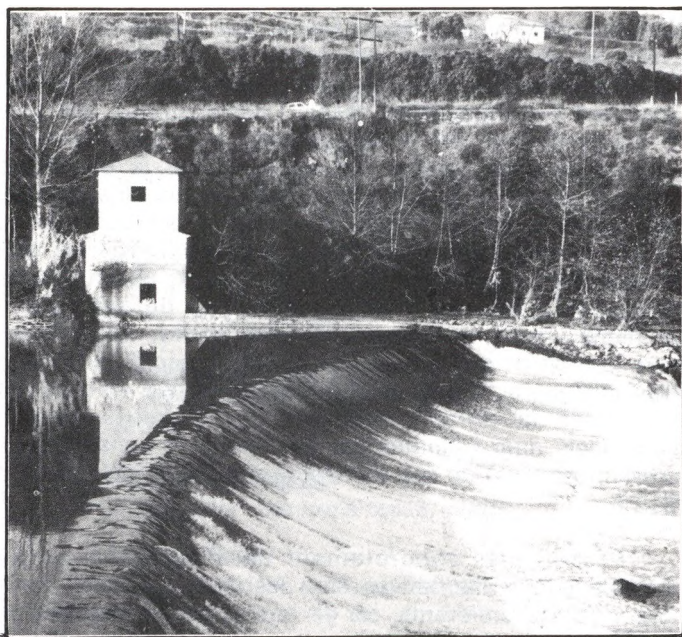
És cert que a voltes la nostra gestió a Girona ha estat difícil i que a voltes els serveis tècnics ens han frenat en el temps els nostres projectes. Ja ho havíem dit altres vegades, eren dificultats de comunicació que ara ja hem superat: arranjan aquestes vies de comunicació i augmentant una mica més l'autonomia tècnica del Consell.

Són tots aquests fets, molts, configurant una estructura diferent de l'anterior Ajuntament els que ens han fet pensar sempre que en la recerca de la fórmula del nou Ajuntament de Sarrià no ens podem precipitar i que no ens podem moure només per raons sentimentals.

Aprofitem l'avinentesa per suggerir la idea de la creació d'un espai a la revista que oferís un debat obert respecte el futur Ajuntament de Sarrià.

I bé. No voldríem pas que dormissiu tranquils. Estem al servei de Sarrià, però de cap manera voldríem ofegar les inquietuds de tots els que estimeu el nostre poble. Ha estat una fita que ens havíem proposat i que creiem haver realitzat: Sarrià és ple de gent que se l'estima.

JOAN VILA
JORDI BATLLORI
Conselleria d'Urbanisme de Sarrià.

II.ºn MES CULTURAL A SARRIÀ DE TER

MARÇ I ABRIL DEL 1981

L'any passat estrenàvem aquestes jornades. Penso que va haver-hi prou debat i crítica perquè enguany hi penséssim; en general semblava que els actes haurien de tenir continuïtat. Per això, a molts temes que es desenvoluparan durant aquest mes volem donar-los-hi la possibilitat d'aprofundiment mitjançant uns cursets. Caldrà veure l'interès per cadascun d'ells.

Volem insistir en que els actes es van concretant a mesura que les associacions i entitats aporten els suggeriments. Cada sector té unes necessitats i amb l'esforç de tots podrem assumir-les. Volem fer una crida a tots els veïns de Sarrià perquè valorin la necessitat d'estimular i participar en els moviments associatius. Ens hem de moure col·lectivament.

Aquest Mes Cultural permetrà el diàleg en moltes qüestions: campanya de neteja, escoles d'adults, català, teatre, les guarderies... així com el coneixement de molts aspectes importants pel nostre desenvolupament com a poble.

No volem descuidar l'objectiu de vencer les barreres urbanístiques que disortadament encara dificulten més l'esperit d'unió tan necessari. Els actes es celebraran en els diversos sectors del nostre poble, establerts segons les possibilitats i requeriments.

Finalment, anotar que molta part de la programació es farà amb la col·laboració desinteressada dels participants. El pressupost no és massa elevat i sortosament disposem, encara, de persones i entitats amb esperit de servei. Que sigui per a molts anys!

Quedeu tots convidats a aquest II.ºn Mes Cultural a Sarrià.

JOAQUIM RODRÍGUEZ i VIDAL
Conseller de Cultura

PROGRAMACIÓ DELS ACTES A CELEBRAR EN EL II.ºn MES CULTURAL A SARRIÀ-1981

6 MARÇ

10 NIT. Patronat Pares: "Taula Rodona Campanya de Neteja". Assistiran: Alcalde de Girona, J. Paredes, J. Miró, Ajunt. Barcelona i Comissió S. Públics Consell.

7 MARÇ

TARDA: Futbol infantil i sènior a l'Horta i La Rasa.
NIT: Centre Parroquial, Començament de la IV Mostra de Teatre amb "Hop Sinyor" pel TEI Sant Marçal.

9 MARÇ

MATÍ, a l'escola: xerrada informació i orientació professional.

11 MARÇ

8 VESPRE, a l'Horta: "Història del moviment obrer", per LLUÍS M.ª DE PUIG.

13 MARÇ

MATÍ, a l'escola: xerrada d'orientació professional.
NIT, a les 9'30: Patronat: "Educació Sexual".

14 MARÇ

TARDA: Futbol Horta i La Rasa.
A LES 9: Disc fòrum "El muro" Pink Floyd, al Patronat.
NIT: Al Centre Parroquial, "Crit i Silenci", teatre juvenil Breda.

15 MARÇ

MATÍ, escola: xerrada d'orientació professional.
20 H. Patronat: "Planificació Familiar".

18 MARÇ

A l'escola 9'30 nit: "La psicologia a l'escola".

20 MARÇ

MATÍ, a l'escola: xerrada d'orientació professional.
NIT, al patronat: Taula rodona i projecció de pel·lícules sobre handbol, bàsquet, futbol, etc.

21 MARÇ

TARDA, a La Rasa i Horta, futbol.
NIT, Centre Parroquial: "Poti-Poti", Teatre La Carota de Torroella.

23 MARÇ

21 H. al local grup muntanya: audiovisual "Nordkapp".

25 MARÇ

MATÍ, a l'escola: xerrada d'orientació professional.
21 H. Pla de l'Horta: La perspectiva geogràfica a Catalunya.

27 MARÇ

21'30 H., local de muntanya: Audiovisual sobre el medi natural Sarrià.

28 MARÇ

Futbol a La Rasa i Horta (tarda).
17'30: Sortida local muntanya i acampada.
NIT, al Centre Parroquial: "Homes i no" Teatre Màscares de Girona.

29 MARÇ

16'30, Patronat Pares de Família: Representacions Escola "Montserrat".
18 H. al Patronat: "La Flor Romanial", teatre infantil.

30 MARÇ

20 H: A La Rasa: "L'home i la seva relació amb el medi".

ACTUALITAT INFORMATIVA DE LA SANITAT A SARRIÀ

En sessió del proppassat dia 23 de gener del 1981, el Consell Municipal de Sarrià de Ter, una vegada coneguts els lamentables incidents que sovint succeixen en el Consultori i que varen ser protagonitzats per una banda, i l'existència d'alguns usuaris que no mantenen el correcte comportament exigible en un lloc públic, amb les consegüents molèsties per a la resta dels usuaris i del bon funcionament de les tasques facultatives; i per l'altre, en la repetició de maltractament del mobiliari i l'estructura del Consultori, va prendre el següent acord:

— Fer pública, tot acompanyant la circular de l'Equip Metge del poble, la següent nota:

“Donada la propietat pública del Consultori i de la delicada funció que per a la salut de tots s'hi presta,

la Comissió de Sanitat d'aquest Consell està disposada, fent ús de les seves competències, a: mantenir les condicions ambientals i materials del Consultori en perfecte estat, així com vetllar perquè siguin respectades pels usuaris les mínimes normes d'urbanitat i educació.

La Comissió de Sanitat fa una crida a tots els usuaris del Consultori per tal de què es facin el càrrec de que cal respectar les coses que són de tots i que totes les persones ens han de merèixer el mateix respecte que volem que ens tinguin a nosaltres mateixos”.

Sarrià de Ter, a 28 de Gener del 1981.

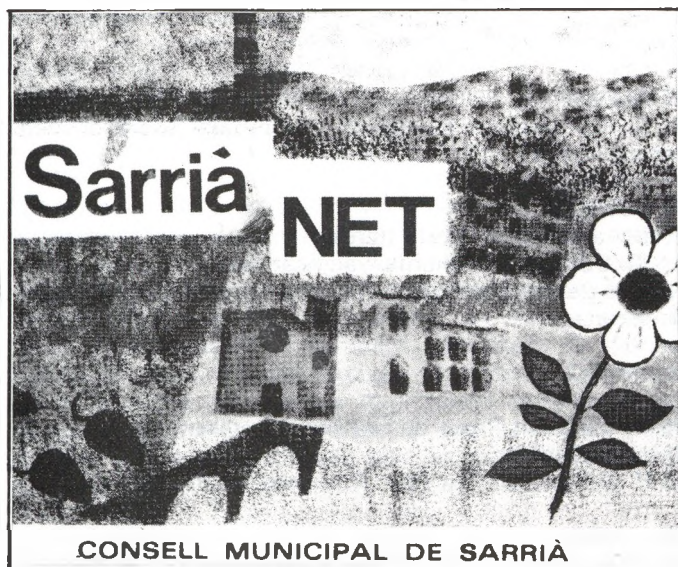
La Comissió de Sanitat del Consell Municipal de Sarrià

LA CAMPANYA DE NETEJA

Ha començat ja la “Campanya de Neteja”, tal i com anuncien els cartells que s'han distribuït. Aquests han estat distribuïts per tot arreu i han estat confeccionats pels veïns del poble que van participar en el concurs de cartells que en dates anteriors vam convocar. Els guanyadors del concurs van ésser: Josep Flores, de 4.º art d'E.G.B. amb el lema en castellà i Jordi Grabulosa de 5.º art d'E.G.B. en català, ambdós de l'Escola Nacional Montserrat. Hi va haver una menció especial per a Miquel Resplandis en representació dels concursants més grans. L'acte de lliurament dels premis serà el proper dia 6 de març, amb un programa el qual s'anunciarà oportunament

Recomanem a tothom la màxima col·laboració amb els serveis de neteja per tal de fer del nostre poble un poble net i agradable, en el qual doni gust de passejar per les places i pels carrers.

Per a la recollida d'escombraries especials, oportunament i amb programes de mà s'indicarà la forma i els mitjans disponibles per la seva recollida. Mentre tal cosa no s'esdevingui els preguem s'abstinguin de deixar en els

carrers altres deixalles que no siguin les normals, és a dir, les de recollida diària pel camió (escombraries domèstiques). Per la qual cosa els preguem no deixin les escombraries en els camps, ni en les places, ni en el bosc, donat que aquests indrets s'estan netejant i pretenem que tal netedat sigui perdurable.

Els hi preguem, doncs, no tirin les escombraries on abans hi havien els “containers”, perquè quan tornem a tenir-los els col·locarem en altres indrets més adients per a tothom.

Els preguem una vegada més la seva col·laboració en tot allò que el Consell no pot fer directament. Les juntes de les Associacions de Veïns estan prèviament avisades per la Comissió de Serveis Públics de la forma amb la que s'ha d'acomplir la neteja i de la manera com s'ha de fer. Esperem que amb l'ajuda mútua entre tots els veïns ens ajudarem a nosaltres mateixos.

COMISSIÓ DE SERVEIS PÚBLICS

CIRCULAR DE L'EQUIP METGE

Aplicant normes dictades per les autoritats sanitàries i d'acord amb elles, l'equip metge de Sarrià té a bé fer pública aquesta circular, a fi i efecte d'aconseguir el poder dedicar major atenció al malalt que realment precisi dels nostres serveis i evitar l'acapament dels mateixos per part d'alguns veïns que d'una manera totalment il·lògica i irracional vénen fent un ús indegut.

1.— CONSULTORI: És el lloc on els beneficiaris tenen que acudir a visitar-se. Funcionarà segons l'horari exposat al tauló d'anuncis del local.

2.— AVISOS DOMICILIARIS: Es recolliran de 9 a 10 del matí en el telèfon num. 20 72 40 tots els dies, excepte els festius, especificant si correspon a Pediatria.

3.— VISITES A DOMICILI: Solament seran atesos aquells casos que veritablement siguin incapacitats per acudir al Consultori. Tot aquell que per la seva comoditat o altres causes no vulgui desplaçar-se al Consultori tindrà que procurar-se un metge de capçalera amb les despeses, al seu càrrec, donat que aquest tipus de servei no és competència del facultatiu de la Seguretat Social. Si aquest considerés que hi ha abús i que no hi ha motiu justificat per a la crida a domicili donarà part per escrit al Consell Municipal de Sanitat perquè obri en conseqüència podent el metge sol·licitar l'exclusió de l'assegurat en qüestió de la seva quota de llibretes.

4.— URGÈNCIES: Quan s'hagi cridat al metge amb urgència fora de l'horari establert en l'apartat 2.º d'aquesta circular i es comprovi falsat o engany, es donarà part igualment a les autoritats sanitàries.

5.— SERVEI DE CAP DE SETMANA I FESTIUS: Restarà exposat a la porta del Consultori el nom i adreça del metge de torn que atindrà solament els casos excepcionals que no puguin esperar a l'endemà.

6.— RECEPTES: No es farà cap recepta de metge que no pertanyi a aquest equip metge o que no hagi estat recomanat per nosaltres a l'especialista corresponent; està TOTALMENT PROHIBIT PER INSALUT, signar les que no siguin d'aquesta procedència. Tots els malalts que precisin medicació tenen de termini fins el dia 30 d'Abril d'enguany per a proveir-se del justificant signat pel facultatiu de l'equip metge local o especialista de quota que li correspongui a fi i efecte de que la infermera els pugui facilitar les oportunes receptes. Sense aquest requisit serà absolutament prohibit.

7.— BAIXES LABORALS: Es portarà un control estricte de les mateixes. Les baixes hauran de ser renovades als quatre dies de la data de baixa i posteriorment cada set dies si el metge ho creu oportú. Transcorreguts tres dies d'aquest termini sense notificació del interessat, es donarà automàticament l'alta, per imcompareixença.

8.— VISITES NOCTURNES: Des de les 10 de la nit fins a les 7 del matí el titular o beneficiari que sol·liciti la visita del metge tindrà d'avisar a un agent de l'autoritat perquè acompanyi al metge al domicili del malalt. Sense la presència de l'agent no es farà la visita sota cap concepte.

Sarrià de Ter, gener del 1981

L'EQUIP METGE:
Dr. Andreu Taboa
Dr. Josep M.ª Colls
Dra. Pilar González

NOTA ACLARATÒRIA:

- Les cartilles que no estiguin complertes (manca de documentació, etc.) es demanarà informació sobre la mateixa. No s'atindrà als assegurats que no pertanyin al Servei de Sarrià de Ter.

- Es considera Pediatria els nens en l'edat de 1 a 7 anys.

CASA RAMIÓ

Després d'un llarg procés judicial, l'expedient d'expropiació forçosa de la finca del carrer Petit (antic carrer Nou) és a punt d'arribar al final. De fet, pel que fa a l'Ajuntament i per tant al Consell, és tot enllestit... i pagat. Tan sols resta ara el compliment de la resolució del Jurat Provincial d'Expropiació pel que fa als propietaris, o sigui, la desocupació del local i del pis per tal de que es pugui procedir a la seva demolició i posterior arranjament d'aquell carrer.

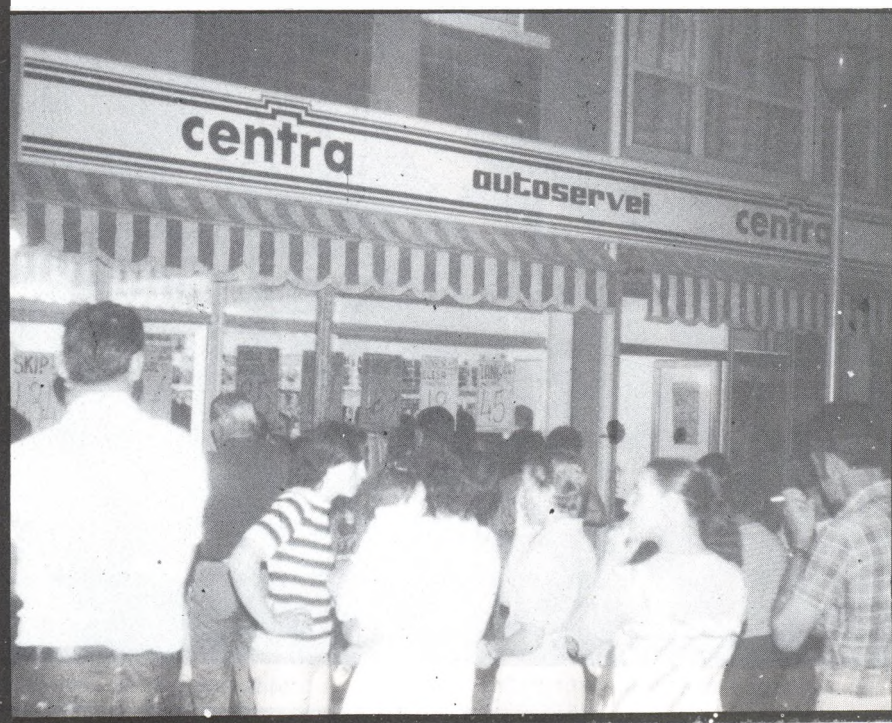
Tal i com va dictaminar el Jurat, s'han tingut que fer efectives, i així es complí el proppassat 30 de gener, les 2.599.768 pessetes en que es valorà la finca i el local comercial.

A partir d'ara, doncs, només cal esperar la desocupació del immoble per la qual cosa se'ls ha donat de termini fins el 30 de setembre de 1981, termini improrrogable i definitiu. En principi, el termini era de dos mesos, però ateses les dificultats materials per realitzar l'operació de trasllat i liquidació, s'arribà a l'acord esmentat de prorrogar-ho fins el 30 de setembre, com a data límit.

CONSELL MUNICIPAL

AUTOSERVEI MASSÉGÚ

Passeig S. Joan Bosco s/n.
Telefon 21 57 72
PONT MAJOR

Sarrià de Ter

APUNTS DES DE LA VOCALIA DE CULTURA

ELS JOVES I LA CULTURA

Des de la nostra darrera "trobadà" a les planes de "Poble" s'han anat succeint esdeveniments, alguns més tristos que altres, però amb un que sobresurt entre tots: la desaparició d'un company i amic que del món de la cultura en fou gran amant, àdhuc comentant impressions del nostre entorn des de les pàgines d'un diari o revista o tanmateix fent d'animador en unes Colònies d'estiu, camp en el que havia treballat entusiàsticament. Ens referim a en Just, evidentment, un home essencialment cult; hàbil en les lletres, molta facilitat de paraula, i un gran do per tractar amb la gent, en els aspectes de dialogant o modificador. Des d'aquesta petita finestra del nostre espai, et diem Just que el teu bon fer i la teva immensa i incansable capacitat de relacionar-te per tot i amb tothom, seran bons puntals en el vertebrat món cultural, i estímul perquè no defallim en l'afany de contribuir a fer la convivència més pacífica i solidària.

Voldríem, amb tres o quatre capítols, endinsar-nos una mica envers la interpretació que els joves fem de l'aspecte cultural i del viure en general. Ens servim com a punt de partida d'una ponència presentada per la Vocalia de Joves de l'A.V. del Besós a la segona Assemblea d'AA.VV. de Catalunya, intentant trobar punts de coincidència entre la seva problemàtica i la que sofrim nosaltres. La ponència és un intent honest de voler trobar sortides al moviment dels joves, canalitzades per les AA.VV. procurant la coordinació per unificar esforços. Sens dubte que al voler interpretar lleugerament l'actitud de molts joves, tenim que situar-nos: A on vivim? Com? Per això aquesta proposta de col·laboració comença per introduir-nos en els efectes que els esdeveniments polítics han anat produint dintre el marc d'una "societat de consum" manipulada i plena de privilegis per a segons qui. Així des dels començaments dels

anys 70 fins els 76-77 els joves es sentien moguts per les reivindicacions polítiques inclús— per tal d'ampliar l'ordre d'activitats i el camp d'expressió que fins aleshores era molt reduït.

La ponència segueix culpant als governants sortits de les eleccions del 77 i 79, d'intentar crear una "imatge" de la joventut propera a la delinqüència, a les drogues o al vaguisme. "Llavors —continua— si hi ha delinqüència, entre sectors juvenils, si el jovent no té iniciatives, si el jovent no vol estudiar, si el jovent es droga, tot és una conseqüència de la situació en la que ens veiem immersos la joventut dels barris populars" "No es creen nous llocs de treball, augmenta l'atur —majoritàriament entre els joves—, no hi han espais ni locals juvenils en unes mínimes condicions en els barris" "El problema de la droga cal situar-lo —afegeix— en la seva justa mesura: els joves que es droguen ja tenen prous problemes

per aconseguir superar-se, i ja no faran nosa en la lluita social del jovent" "El Govern només resalta les conseqüències de l'act; i situació intentant donar-li una solució purament repressiva"

La ponència acaba convidant a totes les AA.VV. perquè col·laborin amb els joves, i aquests que es sentin motivats a desenvolupar el seu "rol" dintre les mateixes, intentant superar el "passotisme". ELS JOVES TENEN MOLT A DIR-HI EN EL MARC DE LES AA.VV. I LA SOCIETAT.

I per avui aquest és un primer apartat. Vosaltres jutjareu l'oportunitat d'aquestes ratlles. Puc dir-vos que només voldrien copsar la nostra atenció en el marc cultural i social en el que ens veiem confosos els joves i del que tots en som responsables.

MATIAS

ACTUALITATS

El proyecto de pavimentación, aparcamientos y zonas ajardinadas en la zona de La Rasa de Sarrià de Ter, quedó aprobado el pasado 21 de enero en sesión plenaria del Ayuntamiento de Girona, a propuesta de la Comisión Municipal de Urbanismo, pasando a la Generalitat para su aprobación por dicho Organismo. Después de la Generalitat se procederá a la confección del Expediente de Contribuciones Especiales y subasta del Proyecto. Hasta ahora, se van cumpliendo los plazos dados por el Consell.

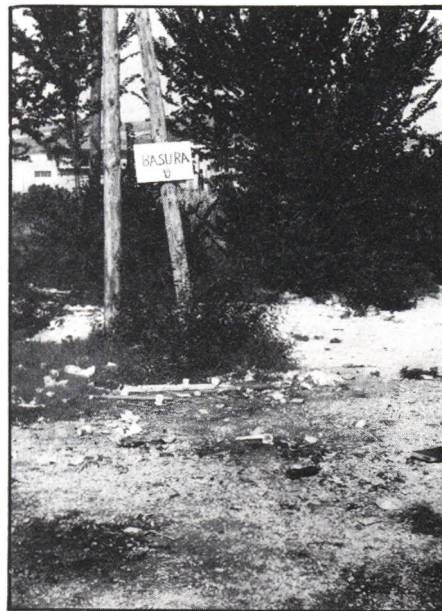

La zona verde de La Rasa quedará pronto también acondicionada, con reposición de bancos, adecuando el entorno mesuradamente.

El proyecto d'Urbanització del sector Firal-II de Sarrià, va quedar aprovat per la Comissió Informativa d'Obres i Urbanisme de l'Ajuntament de Girona el proppassat 21 de gener, passant després a la Conselleria d'Urbanisme de la Generalitat.

El projecte de Clavagueres i Aigua dels Vinyers també segueix endavant; esperem que s'aconsegueixin grans millores durant aquest any 81 en aquest sector.

Com haureu comprovat perfectament, la "Brigada de neteja" ha començat a treballar de ferm per tal d'aconseguir aquest "Sarrià net" que tots anhelem. Cal la col·laboració de tots els veïns, sinó seran debades els esforços del Consell i de les AA.VV. per millorar el nostre "habitat" i fer un poble més habitable. Esperem que vinguin més papereres, i que el tema "escombraries" mereixi l'atenció de tots plegats, així com el dels gossos que corren lliurement pels carrers.

En Cultura podem informar que el Mes Cultural ja està a punt d'arribar. Sortiran els programes aviat. Si ens permeteu, remarcarem que és una nova oportunitat d'ampliar els nostres coneixements i la nostra capacitat de

relació i convivència. També s'estan fent els preparatius per Homenatjar per primera vegada a tots els vells de Sarrià nucli La Rasa i els Vinyers. La data prevista és el 24 de maig d'enguany.

En l'aspecte sanitari esperem que sapiguem mantenir bon tracte amb els metges i recordem la nota que han donat a conèixer, així com el comportament a la sala d'espera del Consultori.

A.V. Sarrià de Ter.

Exèrcits de nit vénen pels camins solitaris.

Sols el poeta sap expressar amb paraules, l'obscur sentiment, la ràbia continguda, l'oblit d'uns moments, el record.

Ha mancat temps per viure, la vida que tu havies començat, traçada amb l'esforç i els somnis de juvenesa. Han mancat paraules i veus en el darrer adéu, ofegades pels plors i el llarg silenci.

El vell espiritual negre omplia l'església, i les gorges, i els rostres, i s'allunyava en renglera de dos vers els xiprers.

Records. "El Quiosc"; ja no serà més el conseller d'estil, ni la finestra oberta de la teva ànima. Cavalls de fosca omplen la nit.

ASSUMPCIÓ

Sarrià de Dalt

RESUM DE L'ASSEMBLEA GENERAL DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

El passat dissabte, dia 17 de gener, es va celebrar l'Assemblea anual de l'Associació de Veïns i aquesta vegada en un lloc diferent del de costum, doncs es va fer als locals de les Escoles Paulí Torras.

Caldrà dir que l'assistència dels veïns no fou la que tots hauríem volgut, perquè contàvem amb un percentatge molt baix de representativitat dels associats.

Comencem l'Assemblea com de costum amb la lectura i aprovació de l'acta de l'Assemblea anterior, i tot seguit anem per a omplir els temes dels que s'havia decidit parlar en l'ordre del dia. Pel que fa a la Festa Major, s'exposa a l'Assemblea en línies generals el que ha estat la Festa Major passada i amb l'exposició dels fets que lamentablement tots coneixem, de que en els últims moments el Centre Parroquial renuncià a la formació de la Junta organitzadora de la festa. Es posà en coneixement dels assistents l'estat de comptes de l'esmentada comissió i es demanà als veïns que donin la seva opinió del que els hi havia semblat la Festa passada, i manifestaren que en línies generals els hi havia resultat favorable i que es podria repetir en anys propers. Segons la votació que es va fer per tal de decidir com hauria d'ésser la Festa d'enguany s'aprovà per majoria que el dissabte i el diumenge els actes se celebressin a la pista esportiva i el dilluns una festa del tot popular a la Plaça d'en Nadal.

Tot seguit es va fer un esment sobre l'estat de comptes de l'Associació amb una relació de les despeses i del fons que podem disposar actualment i l'import que s'ha liquidat a l'empresa Vilanova, de Celrà, quedant del tot finiquitat aquest compte.

Després dels comentaris dels apartats següents pel que fa al subministrament d'aigua, Federació d'Associacions i baixes de dos membres de la Junta Directiva, es parlà dels baixos de les escoles, els que ja des de fa temps foren sol·licitats a l'empresa Torras per tal de dur-hi a terme les tasques pròpies de l'Associació, fins el moment no hem rebut resposta per part de l'empresa, els associats manifesten que és millor assessorar-nos envers aquest assumpte.

En l'apartat següent s'assaventà a la reunió de les gestions fetes per la Junta amb el Consell Municipal per la millora de places i vials del veïnat.

Entrant a l'apartat de precís i preguntes i abans de que s'aixequi la sessió, el rector de la Parròquia preguntà a la Junta si sap quelcom de la decisió del Grup de Jovent pel que fa a la celebració de la Festa del Roser, que aquesta Festa és una Festa religiosa i que han d'ésser els parroquians que l'han de mantenir. Se li respon per part de la Junta que una de les funcions principals de poble és donar responsabilitats al Jovent i llibertat d'expressió del que ells creuen convenient. Continuant amb aquest tema s'entrà en un debat d'estira i arronça sobre fets passats, els assistents manifesten el seu pesar de que en un poble ens hagim de trobar amb aquests incidents i que s'ha d'obrir un camí al diàleg sense perjudici per a ningú.

Esperem que d'ací endavant arribem a un enteniment entre tots i donem als joves el grau de confiança que es mereixen, doncs són els qui en un futur hauran de portar el poble. No deixem que decaigui aquesta voluntat.

LA JUNTA DIRECTIVA
ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE SARRIÀ DE DALT

DE NOU LA FESTA DEL ROSER PER A TOTS

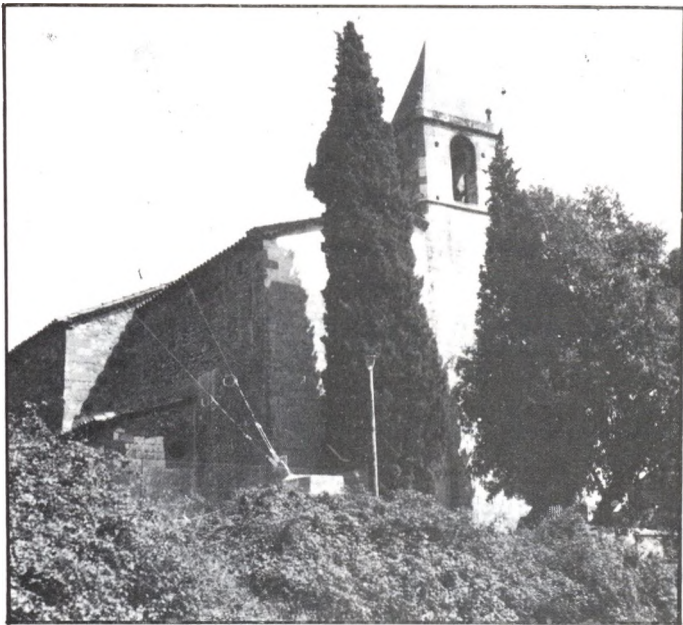
Anys enrera la Festa del Roser, com totes les actuals festes populars, tenien unes arrels religioses i tradicionals. Amb el temps aquestes manifestacions que en un principi havien pogut ésser exclusivament sacres, evolucionen, el mateix que l'església, perdent alguns dels seus rituals, (processons, el típic sal-pas, etc.) obrint-se més a la comunitat en general.

Avis, pares i germans grans expliquen la seva participació en aquestes anyorades festes del Roser; tothom feia el que podia, uns donaven diners, els pagesos oferien ous i els joves del poble organitzaven actes no religiosos, com sardanes, balls de festa, etc. Així mateix el jovent tenia una participació directa i activa dins la parròquia, col·laborant conjuntament amb el capellà que en aquells moments ocupava la rectoria. És a dir, la Festa

era organitzada pel jovent de cara al poble, col·laborant tota la gent gran, el capellà duia a terme amb l'ajuda de tots els actes religiosos.

En els últims anys, la parròquia ha sofert una transformació els actes religiosos de la festa del Roser es veuen reduïts a la missa, quedant anul·lada la participació directa del jovent a la Parròquia.

Havent-se perdut aquestes tradicions, fa set anys el Centre Parroquial va voler aixecar de nou aquesta Festa, dirigint-se als Joves que en aquells moments col·laboraven amb aquesta entitat. Quan el jovent va voler tenir una iniciativa dins el Centre Parroquial es va veure reprimat pel Consiliari i President, trobant-se amb l'obligació d'acceptar la seva voluntat o renunciar a la participació dins d'aquest organisme.

Degut als comentaris del Consiliari fets en públic en els que deia "si el Centre es veu obligat a fer la Festa del Roser és perquè ningú vol cuidar-se'n", l'actual Grup de Jovent va prendre l'iniciativa d'organitzar-la, informant al rector per tal de posar-se d'acord en quant als actes religiosos, i a la vegada que ho sabés com a Consiliari del Centre Parroquial. Després de la reacció del nostre capellà, dient que la Festa fins que no es digués el contrari l'organitzava el Centre Parroquial, el Grup de Jovent va demanar una reunió amb aquesta entitat en la qual s'els va dir que: "el Centre Parroquial no ha renunciat a la Festa, per tant el Grup de Jovent si vol

organitzar quelcom, tenia que posar-se sota la direcció del Centre Parroquial i col.laborar-hi". No acceptarem sotmetre-n's de nou a la voluntat de dues persones, que volen dur a terme les seves idees no donant pas a noves iniciatives i així vàrem exposar-ho a la mateixa reunió, essent contestats que: "col.laboració amb el Centre Parroquial o dues Festes". Al rector de la Parròquia, li vàrem demanar que es definís, ell ens va respondre: "jo com a rector no us prohibeixo la Festa, però no us la deixo fer". **S'HA DE TENIR EN COMPTE QUE EL CONSILIARI DEL CENTRE I RECTOR DE LA PARRÒQUIA SÓN LA MATEIXA PERSONA".**

Amb el desig de posar-nos d'acord amb la parròquia, però ja que aquesta està decantada clarament al Centre Parroquial i que ens nega els seus serveis religiosos a la nostra Festa, i a resultes de que vàrem demanar al Rector que els actes religiosos es mantinguessin al marge d'entitats o grups definits celebrant la missa de la Festa del Roser a la Parròquia com ays enrera s'havia fet.

D'aquí la postura del Grup de Jovent de fer la Festa al marge de les crítiques, amenaces i prèdiques a l'església que últimament s'han estat donant. **"EL GRUP DE JOVENT VOL DEIXAR MOLT CLAR QUE NO VOL APARTAR-SE DE L'ESGLÉSIA, SINÓ QUE ÉS EL RECTOR QUI PERSISTEIX EN UNA TOSSUDERIA INCOMPRESIBLE, MANTINGUENT-NOS AL MARGE DE LA FESTA DE LA PARRÒQUIA.**

SEGUIM FERMS EN LA NOSTRA POSTURA DE FER UNA FESTA DEL ROSER DEL POBLE I PER EL POBLE. ESPEREM TROBAROS-HI.

GRUP DE JOVENT DE SARRIÀ DE DALT

UNA LLIÇO DE FA VINT ANYS

Ja fa dies que s'està ventilant en el nostre poble una qüestió: la Festa del Roser.

El jovent està engrescat en fer-la...

El nostre "Centre".....Stop. Això és cosa nostra!

Hi ha gent que no en sap res o poca cosa. Pels que van a missa, ja se n'han cuidat de omplir-los-hi el cap en favor del seu Roser, bo i carregant se als que hi fan nosa.

Jo crec que tots podem dir-hi la nostra i el perquè ho veiem i ho creiem així.

D'entrada nosaltres direm que creiem i confiem en els joves. No pot ésser d'altra forma. Quan nosaltres teníem 16-18 anys al nostre entorn tinguérem un clima de confiança envers nosaltres que ens va ajudar molt a integrar-nos estimar el nostre poble.

Quan parlo de creure, de confiar en els joves, s'em perfila amb molta força la figura de Mossèn Isidre. De com va aplegar al seu entorn als joves d'aquell temps; de com ens va ajudar a agrupar-nos, fent-nos valorar molt l'amistat entre nosaltres, amb petites coses, per anar-nos responsabilitzant i poc a poc, juntament amb la gent més gran, intentàrem crear un petit caliu en aquest poble.

Podem dir amb seguretat que ell creia en nosaltres i aquesta seva confiança ens esperonava i ens feia més exigents amb nosaltres mateixos. Ell era l'iniciador, ens engrescava, plegats forjàvem una cosa i ens posàvem mans a l'obra i quan la cosa rutllava, de cop desapareixia d'escena.

Protesta a dojo i al capdevall, mig mofeta, ens responia que si no érem capaços ja s'hi ficaria de nou. Ens picava l'amor propi i li demostràvem que si que ho erem de capaços.

Aquesta fou una gran lliçó per a nosaltres que teníem de forjar el nostre futur, doncs teníem de decidir com volíem viure els joves dins el poble. Ell com a sacerdot, iniciar, suggerir, obrir camins, però els que els teníem de dur a terme erem nosaltres.

Aquesta va ésser la nostra escola. Així aprenguérem a treballar per el poble i a disfrutar-ne plegats, grans i joves, en bona harmonia, perquè se'ns respectava el nostre fer, les nostres idees i si l'erràvem, marxa enrera i tornem a començar.

Bé, si això ho poguérem fer vint anys enrera, perquè aquests problemes al jovent d'avui?

En uns moments en que en molts llocs els joves no participen en la vida del poble, que en fugen, que no volen maldecaps ni responsabilitats. Nosaltres que tenim un grup disposat a treballar il.lusionats per les tradicions del poble, que s'agrupen per cercar i crear un clima per disfrutar grans i joves, es troben amb unes persones que els hi barren el pas o bé els volen fer passar per alla on ells volen

Aquella lliçó de Mossèn Isidre per a nosaltres segueix essent vigent, avui, al cap de vint anys.

Suggerim, col.laborem plegats pensant sempre que ells són el futur del nostre poble.

JOANA

Pla de l'Horta

ASEMBLEA ANUAL ORDINARIA DE SOCIOS

A finales de enero, concretamente el día 22, tuvo lugar en el local de la Asociación la Asamblea Anual Ordinaria. La asistencia fué muy numerosa y la participación activa.

Tras la protocolaria lectura del Acta anterior se pasó a los temas previstos en el orden del día. El secretario dió lectura a la memoria anual de la entidad, al que siguió el estado de cuentas, siendo de resaltar el alta progresiva de asociados que en estos momentos suman ya 180.

Se pasó luego a informar de temas varios que son actualidad: Consell Municipal, Guardería Infantil, Revista "Poble" y Fiesta Mayor.

En el tema Consell Municipal se informó a los reunidos de que la subvención de la Guardería otorgada por el Ayuntamiento de Girona había significado un enfrentamiento con el Consell por cuanto, despreciando el valor del servicio que prestaba la ayuda, habían mostrado su desacuerdo con el hecho de que ellos no habían intervenido en su concesión. Este incidente ha puesto de manifiesto otras diferencias con el Consell que arrancan de su misma formación y estructura.

En el tema de la Guardería informó el Vocal-Administrador Sr. Fernández, quien recordó a los presente que la Asociación había asumido la Seguridad Social de una de las dos chicas que cubren el servicio. Asimismo puso de manifiesto la situación creada por la incertidumbre de las subvenciones a pedir y que son factores esenciales del funcionamiento. Enumeró las mejoras introducidas en los locales, la compra de material y las orientaciones médico-sanitarias brindadas por el pediatra municipal de forma periódica. Como tema final se comentó la municipalización de la Guardería, cosa que se ve de momento utópica. O al menos así lo juzgan las instancias públicas.

En el tema Revista "Poble" se hizo una exposición detallada de todos los factores componentes de su edición que se juzga positiva tras un año de experiencia.

De la Fiesta Mayor se habló tanto de la pasada como de la próxima. Tras un balance de los acontecimientos ocurridos en los que la actitud del Centre Parroquial ocupó buena parte de la explicación, se pasó a formar la comisión del barrio que compartirá con los de Sarrià de Dalt la responsabilidad de la "Festa-81".

En ruegos y preguntas, tras la exposición de problemas varios, el Presidente Sr. Salmerón anunció su deseo de dejar el cargo por motivos familiares y laborales. Y con este anuncio de dimisión acabó la Asamblea.

ENTREVISTA CON EL Sr. JOAQUIM NADAL, ALCALDE DE GIRONA.

El día 29 de enero tuvo lugar en la Alcaldía de Girona una entrevista entre una comisión de la Asociación de Vecinos y el señor Joaquín Nadal.

El tema de la misma fue el problema creado por la posición del Consell, que pretende vetarnos la posibilidad de contactos directos con Girona. Aparte de las puntualizaciones del Alcalde respecto a que podemos recurrir al Ayuntamiento como una segunda vía de resolución de problemas cuando gestiones previas con el

Consell no hayan resultado satisfactorias, lo que quedó de manifiesto es la necesidad de una reunión entre el Consell, la Asociación y el señor Nadal, al objeto de acercar posiciones.

Tal vez, cuando aparezcan estas líneas, ya se haya realizado este contacto. De todo ello les informaremos en nuestro próximo número.

MONÓLOGO

FIDEL RINCÓN

Un día vinieron y se llevaron la basura acumulada en el cruce de la carretera de Sarrià de Dalt con la calle Sant Ferriol. Otro día limpiaron los alrededores del Pla de l'Horta. Al día siguiente... Sarrià net! Esperemos que sea algo más que un eslogan.

De momento así parece, pero tampoco es problema único del Consell. Tenemos que eliminar algunos hábitos antisociales. Ya se sabe que tirar la basura desde el balcón tiene su encanto. Y que depositar una estufa vieja en medio de las matas frente al tercer bloque, cuando nadie nos ve, es tentador; pero ni estamos solos, ni es cívico, ni "na de na".

En la Asamblea de la Asociación el Presidente actual anunció su próxima dimisión. Vaya hombre, un año que nos íbamos a librar de elecciones. Está visto que no se puede decir que "de este agua no beberé". Y que conste que ahora no pienso en la fuente.

No querrán que seamos pueblos, pero se valoran nuestros gestos hasta en Madrid. Vean si no: no ha mucho el Presidente de la U.E.S. anunció que se marchaba. Después, el Presidente de nuestra Asociación de Vecinos dijo lo mismo. A Carter lo echaron. Y finalmente el señor Suárez puede prometer y promete que se va. A eso se le llama buen funcionamiento del eje trilateral Sarrià, Madrid, Washington...

La agencia de noticias "Sarriated-Press" nos comunica el siguiente parte de guerra: "Tras las batallas de "Festa Major" y "Cabalgata de Reyes" las tropas de los contendientes por la conquista de la villa se aprestan a librar un nuevo enfrentamiento en el "Rosser" que dadas las circunstancias tiene el carácter de Cruzada.

Esto ya pasa de castaño oscuro. Urge un arreglo para el que es indispensable el diálogo, pues ésta es una guerra que la gane quien la gane la perderá el pueblo.

Y lo bueno de esta "guerra" es que la fiesta del "Roser" ni es competencia de la Asociación como tal, ni del Centre Parroquial, sino de la Parroquia. O dicho de otra forma, es competencia de todos.

SEMBLANZA DE MOISÉS AGUIRRE, PORTERO DEL C.F. PLA DE L'HORTA

Si hay un jugador del Pla de l'Horta animoso, siempre dispuesto a entrenar y aprender, éste no es otro que Aguirre.

— ¿Cómo se te ocurrió esto de jugar a fútbol?

— Cuando hace tres años buscaban gente para empezar la actividad me apunté.

— ¿Siempre has jugado de portero?

— No, empecé jugando de centrocampista. Luego, como faltaba un guardameta, me hicieron una prueba y acepté cambiar de puesto.

— ¿Sólo fútbol?

— También hago balonmano con el C.N. Montserrat.

— ¿Cuál es hasta ahora tu mejor recuerdo?

— Haber ganado hace un par de años el trofeo "I VENTICUATRO HORAS DE FUTBOL-PISTA", organizada por el Club Tempir, y que nos permitió ir a Roma, donde vencimos también en un campeonato internacional.

Y este es Moisés Aguirre, un portero espectacular y un tanto irregular. Capaz de hacer lo más difícil y fallar cuando no se espera; pero, como decíamos al principio, campeón en ánimos y moral lo que supone un estímulo para sus compañeros.

JOSÉ A. SOLER

Pont Major

LA MORT MES INJUSTA

Escric de matinada, quan fa escassos moments m'acaben de dir que ens has deixat, Just. Sabíem que passaria en un moment o altre, però m'ha deixat aclaparat, potser encara més.

No havies d'haver marxat. No goso i no puc dir-te que hagi estat injust, perquè els únics que ho hem estat amb tu som nosaltres, tots els que ens quedem.

Abans d'ahir et vaig veure per darrera vegada, quan físicament ja no eres tu, però sí que ho eres totalment en el teu esperit, lluitant com mai amb la mort, però lluitant com sempre havies fet amb la vida.

El teu traspàs m'ha colpit en l'ànima. Sense enrenou, hem quedat orfes de tu, deixant-nos a la nostra sort en aquest poble, romanguent viu el teu record, que ens ha de servir d'exemple i model a seguir per a moltes coses.

No podíem pensar ni imaginar un desenllaç com aquest, dos mesos endarrera, a finals de novembre, quan vàrem fer aquell sopar a on ens retiraren el segon plat quan ja el teníem davant, i que tu vares fer avinent en el "Quiosc": "Sopar després de sopar".

Qui ens ho havia de dir, que no ens tornariem a entaular mai més, jugant-nos la vida tan increïble mala passada a tots!

No arribem a comprendre com has pogut estar tu l'escollit, quan precisament són comptats amb els dits els homes de la teva talla, dels que n'estem absolutament mancats. La teva partida ens posa en evidència, i no sabem fer altra cosa que lamentar el teu traspàs, i l'immensa injustícia de que la mort hagi triat una vida jove, d'un xicot ple d'empenta, d'activitat contagiosa, conseqüent amb ell mateix sempre, fidel a una línia i a uns ideals que mai ha abandonat, malgrat les patacades rebudes dels propis companys que a voltes l'han deixat, l'hem deixat, a l'estacada. Encaixador nat, com un "forçado" lusita, segurament dels cops rebuts, que mai havia merescut i que li devien doldre en el fons del cor els que va sentir més provingueren de la gent del Pont i de Sarrià. Els primers, perquè no s'adonaren de la tasca que anava portant a terme molt per damunt de qüestions localistes, però preocupant-se pel nostre poble, i els segons perquè potser han tardat massa en adonar-se de que l'únic objectiu era el treball, prescindint d'allà a on vivia, i sabent-li greu que els que no estaven al seu entorn el veiessin com a foraster, cosa que feia la seva tasca més difícil.

Just, ja no podem comptar amb tu per a tantes coses... No ens en sabem avenir. L'equip de veterans per a la propera edició del futbol en pista ha perdut el seu internacional i en els partits de Festa Major ja no recolliràs els passes endarrera. Una camiseta quedarà sense servir, de l'equip preparat per al Torneig de Fires.

Són masses coses les que quedaran orfes de tu per a poder conformar-se i acceptar-ho amb resignació, però cap tan important estimada com la M.ª Mercè, en Bernat i en Roger. Des de l'Associació i particularment, farem el que calgui i el que estigui a les nostres mans per a ajudar-los, volcant en ells l'estima que tu comparties.

No podem oblidar que amb el teu bon fer i la teva empenta s'aixecà anys endarrera l'Associació de Veïns del Pont Major. Sempre has fet el que has pogut pel Barri, i encara l'última cosa sobre la que ens vares insistir, era per a que presentéssim a l'Ajuntament la factura de la màquina que havia arranjat el cementiri. Això era a començament de novembre.... Quina paradoxa més punyent, ara, quan acabes de morir!

Haguéssim volgut llegir-te la nostra despedida, perquè amb tu ho podíem fer. La teva serenitat d'ànim, la teva tranquil·litat d'esperit ha estat quelcom impressionant per els qui t'hem vingut a veure, més grandiosa quan més t'acostaves al final del teu viatge.

Recordarem amb tristesa i nostàlgia aquella emocionant diada de Reis, o el comentari d'aquell article sobre en "Joustaki" quan la teva malaltia semblava no res.

* El malalt imaginari se'ns ha escapat, i rabiant la nostra impotència no hem pogut fer res per a que et quedessis entre nosaltres.

Ara serà el moment de doldre'ns de no haver-te ajudat més, de no haver-te fet més costat, d'haver-te deixat a l'estacada en ocasions, o de no haver-te donat la mà quan d'algú rebies un cop de pal. Serà qüestió de fer-te un homenatge, o de posar el teu nom a un carrer, perquè t'ho mereixes, això i molt més, i així, de passada, tranquilitzarem una mica les nostres consciències.

Que facil fer coses ara, pero que difícil ésser conseqüents en el seu moment.

No ens ho tenies de pagar així, Just. Certament nosaltres hem estat injustos amb tu, i ara, sense voler, perquè no era el teu estil, ens ho has tornat. Sempre comptavem amb tu per fer les coses i comptaves amb nosaltres encara que no estavem d'acord a vegades.

No pot ser. Ens neguem a creure un fet inapel·lable, sobre el que no hi ha volta de full.

En Just ens ha deixat i nosaltres continuem aquí. Sentim dins nostre una incòmode situació de nosa, d'estar-hi de més, de sobrar, fruit de saber-nos incapaços de ser com ell, i actuar en bona lògica.

Just, descansa eternament. Guarda'ns lloc per quan arribi la nostra hora, tu que en això també ens has passat al davant. A reveure! Fins sempre!

JOAN (31-1-81)

EN JUST I EL PONT MAJOR

De cop i volta, al esdevenir-se la mort d'en Just, tothom ha hagut de dir la seva, s'han fet escrits, es proposen homenatges... M'agradaria saber què en pensaria Just de tot això, o almenys d'alguns, tan sobtadament amics. Sembla que la reacció haguda respongui malauradament a una sensació general de culpabilitat per no haver-lo ajudat, però no haver-lo compres enterament, quan ell estava entre nosaltres. I és per això, perquè l'únic que hi té a dir quelcom és el mateix Just Casero, que crec oportú publicar un escrit seu, aparegut al PUNT DIARI el dia 28 de març del 1979, que portava un altra títol, però jo em permeto posar aquest: En Just i el Pont Major. Deia així:

"El Pont no ha estat mai un poble independent. No ha estat municipi. No ha tingut govern popular.

Però aquest barri de límits concrets —entre la fàbrica de l'Aurora, en acabar el barri de Pedret, i les darreres cases del carrer de la Prosperitat, ja camí de Celrà, després de Ca La Pilar— té una vida pròpia i un sentiment propi de comunitat.

A nivell humà, la gent del Pont és integrada per tres factors de població ben diferenciats:

— En primer lloc, els veïns de sempre, que han nascut, crescut, treballat la terra, treballat a la pedrera o a la fàbrica de licors. Viuen al carrer del Pont, i tota la seva vida ha estat marcada pel comportament econòmic, cultural, sociològic, de la presència d'una important via de comunicació. El Pont de l'Aigua, ara mal anomenat "Puente del Caudillo", havia estat pas obligat i únic entre Sarrià i el nostre barri. Ara ho és per anar a la Costa Brava, per a comunicar-nos amb el Baix Empordà i també per anar a la gran àrea de divertiment i sales de festa que ha convertit el Pont en les "Vegas" de Girona.

— En segon lloc, els veïns dels "pisos". Principalment immigrants, procedents d'altres barris de Girona, situats en vivendes edificades sobre els terrenys de l'antiga estació del Carrilet de Banyoles. Encara sobre el Pont es poden veure i sentir els efectes de la resta de la via del tren que no ha pogut arrancar Obres Públiques.

— Un tercer sector de població procedeix de les noves fornades de gironins que han passat a viure a l'extraradi de la Ciutat. Gent del país, molt sovint, emigrats també de les poblacions rurals de les comarques i que han trobat un segon poble en el nostre barri.

Aquests tres mil habitants del Pont Major tenim problemes. Molts. Ni més ni menys que els altres barris. Però alguns de molt específics: les "boites" i restaurants, que en si mateixos són una activitat econòmica important pel barri, però que en determinats moments podien trencar l'harmonia ciutadana. El trànsit pel Carrer del Pont, convertit en una via insuficient i plena de vehicles mal aparcats. El riu Ter mateix, amb tota la contaminació que arrossega, i tota la brutícia que ens porta a casa nostra. Tenim també problemes d'integració entre els veïns. Per això ens hem afanyat a crear uns elements d'infraestructura que ens ajudin a resoldre els problemes. Tenim una Associació que intenta vetllar pels interessos de tots. Tenim un club de futbol —el segon en categoria, de la ciutat— de Girona— que intenta canalitzar les

activitats esportives del jovent. Tenim una Festa Major que aplega els veïns per a celebrar la tradició i els costums de la nostra terra. Tenim...

Tenim també problemes urbanístics. Un pla Parcial a mig fer i un altre encara per començar. Problemes de carrers sense acabar, d'abocadors d'escombraries incontrolats, de carrers sense llum, de cases sense aigua potable...

Però no ens deixem emportar pel pessimisme. Malgrat els problemes, ens hem proposat confiar en la unió i en l'organització dels veïns per tirar endavant el nostre barri. No volem una autonomia que no hem tingut mai. Però volem el reconeixement de la nostra estructura urbana, de la nostra personalitat social, de la nostra capacitat per a resoldre i decidir el nostre destí com a comunitat dintre la ciutat —que també estimem i de la que també ens sentim ciutadans— de Girona.

És en aquesta confiança que els socialistes del Pont Major fem a tots els veïns una ben senzilla proposta: Doneu-nos el vostre vot. Us el retornarem perquè el Pont Major sigui cada dia més un poble i menys un barri".

JUST M. CASERO
Veí del Pont Major.
28-3-79

Amic Just, dos anys després, les teves paraules són més vàlides encara, ara quan tots sentim la teva mort. L'Associació de Veïns intentarà tirar endavant i fer front a tots els problemes, amb la dedicació i esforç que hi posaves, i que sense tu, ens ha de servir d'exemple i model. Reposa en pau, amic Just.

A V Pont Major

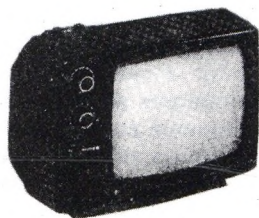

Electrodomèstics

LLUÍS RIBAS

- * ELECTRODOMÈSTICS
- * OBJECTES DE REGAL
- * JOGUINES

Major de Sarrià, 87, 89 i 91 - Telf. 20 72 07
SARRIÀ DE TER

PESCADOS DEL RIO

- CONGELATS
- PRE-CUINATS

Pont Major, 136 - Telèfon 21 37 05

PONT MAJOR -

Ctra. Mas Prat - Tel. 84
SANT GREGORI (Girona)

Angel Vidal i Roqueta

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS D'AIGUA, GAS, ELECTRICITAT I CALEFACCIÓ

Josep Pla i Oliveras

Avda. de França, 125 - Tel. 21 33 29
SARRIÀ DE DALT (Girona)

Esports U.E.S

NOTICIA D'UN MUNTANYENC

De tant en tant els diaris ens porten la notícia de muntanyencs desapareguts, ferits o morts a les nostres muntanyes, tal és el cas d'ara fa uns dies a Núria. És lamentable, però és veritat. Els mitjans de comunicació busquen la notícia sensacionalista, i una mort a la muntanya per causes gairebé desconegudes ho és. Coses com aquestes fan que es vénin els diaris.

Normalment quan un equip d'esport qualsevol guanya a un gran rival, els diaris també se'n fan ressó: Ha estat un èxit. Merescuda la victòria. La lluita ha estat formidable. El públic entusiasmada aplaudí fins l'esgotament. El capità reb de mans de les primeres autoritats el gran trofeu. Titulen els diaris.

El muntanyenc és solidari. El seu èxit el viu tot sol. Després d'una esgotadora ascensió arriba a la seva fita, el cim. Un munt de dificultats han estat superades. Avui, vuit hores li ha costat d'aconseguir la victòria. El vivac ha estat molt bonic. El fred apretava, arrudit dins el sac ha aclucat els ulls, mentre el vent del Pirineu li besava la cara amb un petó que li arriba al fons del cor i a la mèdula dels ossos. Abans de trenc d'alba, ja s'enfila per les tarteres, va sorteiant els torrents impetuosos d'aigua

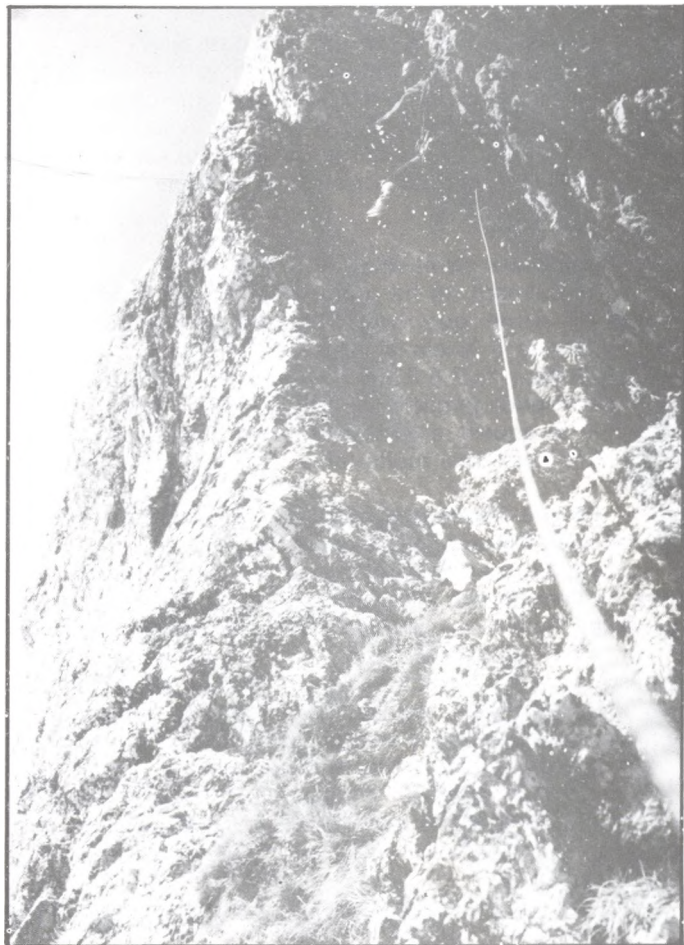
verge, tot just ara acabada de fondre de les altes neus. El pendent es redreça, la respiració es fa difícil. Cal encordar-se i prendre mesures per tal de no caure i perdre tot el que ha guanyat amb tant d'esforç. També cal mantenir la vida.

Vida.

Cal avançar entre les glaçades roques que fan que els dits es tornin vermells, que les mans perdin el tacte. Cal anar amurt.

A l'aresta l'espectacle és impressionant. Sis hores d'esforç continuat. La fatiga es comença a sentir. Que bé s'hi està assegut. Però el cim és allà dalt, cal anar-hi. Cinc-cents metres entre grans blocs de granit. Els dits queden plens de petits talls, la sang es deixa veure. Sang que potser un dia serà notícia, avui és la prova del que costa assolir un cim. A dalt no l'esperen. La solitud és immensa. Ha vençut a un gran rival, la Natura, o potser a ell mateix, es fa difícil descobrir-ho. Tan li fa. Ha vençut. Encara no ha mort. Encara no és notícia. Ni vol ser-ho.

EL TIET

Esports U.E.S

UN ANY MÉS L'EQUIP JUVENIL DE LA U.E.S. CAMPIÓ PROVINCIAL

ENTREVISTA AMB EN JOSEP SITJES, ENTRENADOR DE LA U.E.S.

A falta de dues jornades per finalitzar el Campionat Provincial d'Handbol, l'equip juvenil de la U.E.S. és el virtual Campió Provincial en aquesta categoria. Ben segur que quan surti aquest número de "POBLE" si no ha passat cap cosa estranya, l'equip s'haurà proclamat d'una manera oficial Campió Provincial.

A nivell general podem dir que aquesta Lliga ha estat fluixa, i només un equip ha demostrat, des d'un principi, la possibilitat d'assolir sense gaires dificultats el títol.

— **Josep Sitjes, com has vist aquest Lliga 80-81?**

— Molt fàcil. No hi ha hagut cap mena de competència. Malgrat tot vàrem perdre el primer partit de Lliga a Figueres per 25-20 i val a dir que va ser un partit molt estrany, on els nanos en cap moment varen demostrar les seves veritables possibilitats. Per a mí, la veritable prova va ser l'anada a França, on els nois demostraren una bona preparació física i tècnica.

— **Què opines de la plantilla d'aquest any?**

— És una plantilla molt equilibrada, ja que puc alinear sense cap mena de problemes a tots els jugadors. A part, els nanos s'han portat molt bé i estan entrenant amb molta il·lusió, i sens dubte aquest títol els omplirà de moral, que anirà molt bé per afrontar la Copa i la Fase del Sector.

— **Quin futur els hi veus?**

— Actualment, hi ha quatre homes que si segueixen el mateix ritme que ara, l'any vinent poden jugar tranquil·lament a Nacional. Després els altres companys, en un període de 2 ó 3 anys i havent portat un treball continuat i seriós també poden fer el pas a Nacional. Crec que si aquest equip de juvenils pogués passar en bloc a Provincial faria molta feina.

— **Ja que abans ens has dit que aquesta Lliga ha resultat molt fluixa, on veus el problema?**

— Bé, bàsicament en la manca d'entrenadors. La tasca de l'entrenador a aquesta edat és molt important en l'aspecte d'estimular al nano. Se'ls hi ha d'ensenyar a complir amb la seva obligació. Aquesta falta de tècnics fa que l'handbol no evolucioni, que no hi hagi nous equips. Si mirem 20 anys endarrera veurem que els equips d'abans i els d'ara són gaire bé els mateixos, amb alguna petita variació. D'altra banda, a nivell de Federació, no es potencia ni es promou la pràctica de l'handbol, ja que hi ha gent bona i amb moltes possibilitats, però que no se'ls ajuda.

Cada club concep a la seva manera la "fòrmula màgica" per promocionar i potenciar al màxim els seus

equips, des de clubs que es basen en gent de casa fins a clubs que eis van a buscar a altres llocs.

— **Pitu, com valoraries la política que porta el Sarrà respecte a aquest tema el de volcar el màxim d'interès en la "cantera"?**

— Molt bona. A cada categoria hi ha dos equips, i si no recordo malament encara es compta amb un equip que no pot participar, ja que són molt petits. Això és el futur. De moment la base està assegurada i només ens queda seguir treballant amb ganxes i anar recollint els fruits d'aquest treball.

Crec, però, que falta més gent, ja que alguns ex-jugadors del Club s'hi podrien dedicar i no ho fan.

Finalment, i potser una mica aviat, ja que es desconeix el lloc i els equips participants, li demanem una opinió de la Fase de Sector.

— **Amb quines possibilitats l'afrontareu?**

— Amb les mateixes que els altres equips. Tenim equip per fer un paper bonic. Hi ha bon material, m'atreveria a dir que és dels millors anys en quant a jugadors.

A la Fase haurem de jugar 4 partits en 4 dies, i penso que la gent està suficientment preparada com per a disputar-los amb moltes possibilitats d'èxit.

Esperem que així sigui, i poder dir en un proper número de "POBLE" que l'equip juvenil de la U.E.S. s'ha proclamat Campió del seu sector i que es classifica per la fase Final dels Campionats d'Espanya.

Enhorabona per aquest títol assolit i sort.

NARCÍS CASASSA i FONT.

FITXA DE L'ENTRENADOR

NOM: Josep.
COGNOMS: Sitjes i Foraster.
DATA DE NAIXEMENT: 4-4-47.
LLOC: Sant Daniel.

Jugador d'handbol des dels 13 anys, havent-se iniciat dins el camp escolar amb l'equip de l'Institut.

Als 14 anys va jugar amb els juvenils del Pont Major, per passar més tard als juvenils del Duque de Ahumada on també hi va jugar com a senior.

A l'edat de 19 anys va venir a jugar a Sarrià, que hi va estar fins als 23 anys.

Dels 23 anys als 25 jugà amb el G.EiE.G.

Una lesió al genoll l'obligà a retirar-se com a jugador.

Durant 2 anys va estar parat.

Després va dedicar-se a la tasca d'entrenador. Aquest és el 4. art any que entrena. En les altres tres temporades va aconseguir 3 títols de Lliga, 2 de Copa. Pel que fa aquest any, de moment ja han guanyat la Lliga i ara esperen guanyar la Copa.

PLANTILLA DE LA UNIÓ ESPORTIVA

SARRIÀ-Temporada 1980-1981

PORTERS:

Jordi Guitart 17 anys
Xavier Rufi 17 anys

JUGADORS DE PISTA:

Josep Figueres 17 anys
Josep M.ª Duran 17 anys
Josep Comas 17 anys
Josep Ros 17 anys
Pere Hornos 17 anys
Toni Villar 17 anys
Josep Felipe 17 anys
Jordi Ribera 17 anys
Vicenç Boadas 17 anys
Jaume Oliveras 17 anys
Ricard Moratalla 17 anys

DELEGAT: Josep Sens.

ENTRENADOR: Josep Sitjes.

Promig d'edat de l'equip: 17 anys.

Gols a favor: 420.

Gols en contra: 148.

La bústia de POBLE

A LA MEMÒRIA D'EN JUST CASERO

Una cruel enfermetat,
que per dintre et consumia,
avui Just ens ha deixat
sense la teva companyia.

S'ha truncat la teva carrera
al pic de la joventut
però aquesta batalla darrera
crec que no l'has pas perdut

Ha estat gran ta valentia
puix, sapiguent la veritat,
acceptares la malaltia
amb una gran serenitat.

Deixant-nos viu el record
d'haver estat bon lluitador
i de dedicar ton esforç
per aconseguir un món millor.

El partit en que militaves
segur que trobarà a faltar
el coratge que hi posaves
per a fer-lo prosperar.

Puix dels escons que ocupaves,
a l'Ajuntament i Diputació,
per ell sempre procuraves
d'aconseguir lo millor.

Doncs no temies fer-te malveure
quan et calia protestar
pel que tu creies un deure,
amb ta forma de pensar.

També del poble de Sarrià,
malgrat no ésser-ne veí,
el seu Consell Municipal
amb encert vas presidir.

Estant el veïnat content
de la teva actuació
puix apreciava la gent
la teva bona intenció.

Però crec que el que més reflectia
ta manera de pensar
fou aquell "Quiosc" que solies
al diari publicar.

Era un article planer
que a molta gent agradà,
puix de modo ben sincer
si veia el teu tarannà.

I si bé jo no combregava
pas en tot el que deies,
sí puc dir-te que admirava
l'interès amb que ho feies.

En recordo un que oferies
a la vídua d'un amic
i de com, pobra, la compadies
per la pèrdua del marit.

Qui s'ho havia de pensar
que, al poc temps, series tu
que tindries de passar
per aquest tràngol tan dur.

De deixar a la família,
per a tu tan estimada,
quedant, també la teva esposa
vídua i desconsolada.

Però a ben segur, el teu traspàs,
els mantindrà ben conscients
de que, del lloc on ara estàs,
sempre els tindràs ben presents.

Pensant que la teva ajuda
mai els hi ha de faltar,
fins que un dia, a l'altra vida,
tots us pogueu retrobar.

I conservaran amb fermesa,
ben arrelada dins del cor,
aquella teva enteresa
que ha deixat tan bon record.

LLUÍS TORNER i CALLICÓ
Girona 31-1-1981

IMAGINOGI

C/. Mn. Cinto Verdaguer, s/n.
LA RASA
SARRIÀ DE TER

es complau en oferir-vos
els seus serveis de

Perruqueria

Perfumeria

Merceria Especialitat en articles bebè

Alimentació Nadal

CA "LA LLUCIETA"

a mal temps
bons preus

**"la Caixa"
Cada dia
més
a prop.**

**Més de 600
oficines unides
per teleprocés
al vostre servei.**

**CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"**